

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

yobazlığa övgü

Süleyman Çobanoğlu

maviyayıncılık

Süleyman Çobanoğlu

yobazlığa övgü

m a v i y a y ı n c ı l ı k

Düşünce Dizisi: 4

Kapak :
Hakan Şarkdemir
Mizanpaj:
Ahmet Tecik
Tashih:
M.M.
1997 İstanbul

Tanıtım ve eleştiri için yapılacak alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni
olmaksızın çoğaltılamaz.

ISBN 975-8209-09-4

ABY Ltd. Şti. / © mavi yayıncılık
Genel Yayın Yönetmeni : İlker ŞATANA
Editör: Murat Menteş
Darüşşafaka cad. No: 63 / 2 Fatih-İSTANBUL
Tel: 0.212.531 37 87 - 523 57 42
Fax: 0.212.531 48 04

İÇİNDEKİLER

- 9 / Barat Hacı azadlık istiyor
- 12 / Demirciler aranıyor
- 14 / Burak Kut, mehteran bölüğüne karşı
- 16 / Bir köfteye fit olmak
- 18 / Çöp toplamak, çok toplamak
- 20 / Barabas bağışlanacak
- 22 / Geriye, geriye...!
- 24 / Mini etekli paşa
- 26 / Yobazlığa övgü
- 28 / Maymuna fıstık atmak
- 30 / Cevher Paşa Forvette
- 32 / Babalar ve oğullar
- 34 / Dağ aşmaya danışman
- 36 / Hain sağduyu
- 38 / Kadın dövmenin incelikleri
- 40 / Sığır dili yahut “söz ola kestire başı”
- 42 / Mel mel bakan Prof.’lar
- 45 / Eleman aranıyor
- 47 / Bu titreyen kıçlar ne ola?

- 49 / Cevap ver, kule!
51 / Futboldan teharet
54 / Halkın halleri
57 / Çete
59 / Boynuzlu koç ile boynuzsuz koç
61 / Generation Next
63 / Rahat
65 / Yola giden avlanır
67 / Joseph K. ile Mine G.'nin serüvenleri
69 / Ana bir, baba ayrı
71 / Helâk yurdu
73 / Kuş kanadı kalem olsa yazılmaz benim derdim
75 / Memleketim bir ölü, gazeteyle örtülü
77 / Sekiz yılda ne öğrenilir?
79 / Kefili olmayan tüccar
81 / Platon'un mercedes'i
83 / Homurdanmanın erdemleri üzerine
85 / 34 RTL 86
87 / Güneşin altında yeni bir şey yok
89 / Önemli şeyler
91 / Koyunlara, kavala, Şükrü Hoca'ya ve fatih altaylı'ya dair

*Bu kitabı yobazlara adıyorum. İbrahim'e.
Her şeytani taarruzda, gövdesi oklarla delik
deşik edilen o katı kayaya. Eyyub'a. Çatal dil-
li bir yalanın, pelteleştirmeye, çamurlaştır-
maya çalıştığı o dimdik gövdeye. Musa'ya. İst-
tatistikle görülemez, tedris ile bilinemez ola-
na. Yunus'a. Kendi mağmasını katı kabukları
altında tutup da, altı milyar kelleye gezip do-
laşacakları bir yeryüzü bahşedene. Yusuf'a.
Jeostrateji yerine su içmeyi, meclis aritmetiği
yerine teçhiz ve tekfinin inceliklerini bilene.
Salih'e. Bizim acemice vuruştüğümüz bu vadi-
ye, ağlayarak oğul gönderene. Yakub'a.*

Dedeme. Ve onun gibilere.

BARAT HACI AZADLIK İSTİYOR !

O'nu bayram zamanı haberlerde gördümdü.

Yüzyıllık bir hüznün fişkırıldığı gözlerinde iki iri yaş ırmağı, uzun, gür ve beyaz sakallarına doğru devrilirken, bir elini yumruk yapmış hıçkırıyordu.

Diğer bileği, Kızıl Çin konsolosluğunun demir parmaklıklarında kelepçeli...

Başında Uygur takkesi, ayağında mesler ve lastik ayakkabılar.

Diyebilirsiniz ki, başı Türkistan, ayağı Makedonya...

İşte öyle bir adam.

Barat Hacı.

Televizyonlarda bir çala görünüp kayboldu.

“Çin Konsolosluğunda eylem varmış!” diye koştur koştur giden kameralar, baktılar ki bunlar dünyanın yeni süper gücüne kafa tutmaya uğraşan maceracı ve cılız bir cemaattir, yüzgeri kışlalara döndüler.

Zaten gazeteleri de bu meseleyi Peru krizi kadar önemsemedi. Apoletli medya, demeye getirdi ki, “bu, dost ve kardeş ülke Çin’in işleridir. Geçiniz”

Geçtik biz de.

Nasılsa bizler avanaklardık.

Mesela adamlar bir pompalı tüfeği on metre ileriye atıp, iki ellerini çırparak “hadi Türkiye Junior, getir!” diyorlardı; ağızımızda tüfekle koşa koşa geliyorduk.

“Muma bakın muma!” diyorlardı, mumlara bakıyorduk.

En salakça nümayişlerin yapıldığı, eceliyle ölen mütekaid Mehmet Efendinin cenazesinde bile “kahrolsun şeriat” diye bas bas bağırılan memlekette, Kudüs şöyle bir hatırlandı diye az kalsın alta yağız yer delinip üstte mavi gök çöküyordu.

Bütün bunlar olurken, 87 yaşındaki bir adam ağlaya ağlaya bileğine kelepçe vuruyordu.

Barat Hacı, azadlık istiyordu.

Barat Hacı.

Seksenyedi yıllık ömrünün tam yirmiiki senesi, Kızıl Çin'in zindanlarında geçti.

Yirmiiki yıl boyunca şu meşhur Çin işkencesinin en damıtık örnekleriyle tanıştı.

Birbuçuk metre uzunluğunda, seksen santim genişliğinde basık bir hücrede yirmiiki yıl boyunca çıldırmaya ve ölüme direndi.

Gün ışığını, günde yalnızca beş dakika görebiliyordu.

O da, birinden su içip yemek yediği, diğerine abdest bozduğu iki toprak kâseyi cellatlarına uzatmak için...

Elleri, ayaklarına zincirliydi; tam onaltı okkalık zincirlerle.

Ne et, ne yağ. Çeyrek asır boyu, her gün bir parça mısır ekmeği... “Eğer” diyordu, “bir gün oruç tutup bir gün yememiş olsaydım, çoktan ölürdüm.”

Saçı ve sakalı beline inmişti. Tırnaklarını taşlara sürterek kısaltabiliyordu. Öyle kirlenmişlerdi ki, pantolonları çıtır çıtır kırılıyordu.

“Yirmiiki yıl boyunca” diyor Barat Hacı, “geceleri Kur'an okuyup namaz kıldım, gündüzleri de idman yaptım. Öyle olmasaydı...”

Her cümlesini “Allah beni sakladı” diyerek bitiriyor.

Yirmiiki yıl, böylece bitiyor.

Nihayet Türkiye... Şu bizim bezden yapma bir top gibi teptiğimiz, şu bütün Müslüman-Türklerin rüyası Türkiye...

Çinliler, burnuna acı biberle kaynamış sirke karışımı döktükleri için gözleri biraz zayıf. Öyle işkenceler görmüş ki, bağırsakları bedeninde yer değiştirmiş. Bir operasyon ve böbreği de yok artık.

Ama Barat Hacı dimdik ayakta! Öyle ayakta ki, Türkiye’de görmeye başladığımız Gökbayrak’ı o sallıyor. “Namazdan sonra uyku tutmadı, dolaşmaya çıktımdı” diyor, sabah vakti gizlice sızdığı Rum Kesiminde askerlere... Hacca gidip, orada bayrak açıyor, eylem yapıyor... “Ben ayaktayım!” diyor Barat Hacı...

En gayretlilerimiz bile, nihayet haritaları açıp petrol boru hatlarının üstüne kırmızı işaretler koyuyoruz.

Oysa müslüman direncinin ne olduğuna, bireysel cehdin neye tekabül ettiğine gelince, orada sözü Barat Hacı alıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Komünist” derken, sanki tükürüyor. Ve sanki tükürürken, gözetim altında tutulduğu üç yıl boyunca, sırtında ‘vatan haini’, göğsünde ‘pan islamist-pan türkist” yazılı beyaz mintanıyla temizlediği komünist helalarına tükürüyor.

“Ya istiklâl, ya ölüm!” diyor yumruklarını sıkarak.

Barat Hacı, bizim oyunumuzdaki eksik taşı tamamlıyor. Barat Hacı bir yaşamak dersi veriyor.

O’nun yumruğu, bol füzeli Çin’i, bol petrollü Rus’u ve bol çeşitli İngiliz’i tuz-buz edecek. O’nun elleri, yeni doğan Doğu Türkistan’ın ceviz beşiği...

Çünkü O’nun adı Barat Hacı.

Yani Berat.

Yani Kurtuluş..

DEMİRCİLER ARANIYOR

Ergenekon Destanı hakkında bu güne kadar duyduğum en öz-
gün yorum, sayın Lütfü Bergen'e ait. Meraklıları, hatta herkes, Ül-
ke Dergisi'nin ilgili sayılarına bakmalı. Görebildiğim kadarıyla,
Ergenekon'dan çıkış hadisesi, ilk defa ucuz bir slogana, suyu fazla
bir şovenizme değil, bir anlam ve bir bilinç işaretine dönmüş ol-
du bu yazılarla.

Destanı bilirsiniz: Göktürkler, uzun ve parlak saltanat yılların-
dan sonra, düşmanlarının müsterek taarruzuna maruz kalırlar. Ka-
vim, perişan olmuştur. Bir bozkurdun izinde, Ergenekon diye bir
yere sığınır. (Ergene: sarp; Kon: dağ yamacı)... Etrafı dağlarla
çevrili, ulaşılması zor, muhkem bir vadidir Ergenekon.

Göktürkler burada çoğalıp güç kazanırlar. Çıkış vakti gelmiştir.
Fakat çıkış için ne bir yol, ne bir ümit... Sonunda bir demirci çıkar
ve der ki, "etrafınızdaki dağlar, demir madenindendir. Bana yar-
dım ediniz, bir ateş yakalım, onu körükleyip büyütelim de demir
erisin, yolumuzu açmış olalım."

Dağlar boyu yakacak yığılır, körüklerle ateş harlandırılır, dağ
erir, yol verir Göktürklerle... Bir millet, tarih sahnesinden silinmek-
ten böylece kurtulmuş olur.

Şüphesiz ki, bu destan pek çok yorumla farklı ders ve ibretlere
kaynaklık edebilir.

Fakat iki gerçek, pek katı bir biçimde destandan fırlayıp günü-
müz Türkiye'sine oturuyor.

Evvela, "bir yerlerde" sıkışıp kalmış oluşumuz.

Ve ikincisi, etrafımızın gerçekten geçit vermez "demir dağlar"
ile çevrili bulunduğu.

Türkiye, dikkat buyurunuz, "dört tarafı düşmanlarla çevrili,
kaynayan kazana benzer coğrafyasında büzülüp duran bir ülke"
değil, fakat kendi kendisini durmaksızın demir zincirlerle kendi
hantallığına rapteden umutsuz, mahcup ve bitab bir ülkedir.

Bize düşman gösterilmesi, sürekli tilki uykularına yatmamızın
tavsiye ve emr edilmesi sinirimi bozuyor.

Kim bizim düşmanımız? Alkolik Boris mi, Tilki Hafız mı, Av-

rupa beslentisi Simitis mi, kanlı Apo mu? Kim?

Ben derim ki, iş düşmanın kelle ve kargı sayısında değil.

Öyle olsaydı, bir arpa boyu yol almamız gerekecekti. Alamadık.

İş bizim demir dağlarımızda.

Demir dağlarımız durduruyor bizi. Maskara oluyoruz. Kafamızdaki kalıpları, şu kanımıza işlemiş korkuyu harlı bir ateşte eritip de felaha çıkamıyoruz.

İç ve dış düşmanlar mı..? Pöh...

Bize, -tekrar söylüyorum-, çok okul, çok kanalizasyon, çok şehir, çok bina, çok ekmek, çok teknik, çok kitap, çok döviz değildir lâzım olan.

Bize, hâlâ binsekizyüzler Avrupası'nın vahşi bozgunculuğunu dayatan çağdaş başbelaları değildir lâzım olan.

Bize, ev, hane, testi, taş, hatta toprak değildir lâzım olan. Partiler ve kurumlar, sigortalar ve enstitüler değildir.

Bize, yirmidört saat boyunca nikâh şahitliği ve market açılışı yapan reisler gerekmez.

Gerekmez bize protokol âlimleri ve yalancı bilginler...

Bize gerekir ki, bir kara yüzlü demirci olsun; kolları kavi, gönlü büyük, alını ak olsun. O'nu, açıkoturumlardan değil, bilgeliğinden tanıyalım.

Bizi kömür eyleyip bir nefes üflesin.

Her şey tutuşsun ve buradan çıkalım.

Çıkalım.

BURAK KUT, MEHTERAN BÖLÜĞÜNE KARŞI

Sene 1977 yahut 78 idi. Şu Türkiye'nin ardı arkası gelmez belâlı yıllarının en şiddetlileri.

Kardeş kardeş kırıyordu; hani hep bildiğiniz oyun.

Göğ ekin biçilirmiş gibi ölüyorlardı.

Kazanın girişindeki asfalta “komünistler giremez” yazmışlardı, çıkışına “kahrolsun faşizm.”

Macaroğlu Halis Gencer şehid olduğuyla kaldı tabii. Büyük partilerin büyükleri ‘siyasî mücadele’lerine devam ettiler. Sol fırtınalar reklamcı yahut holding danışmanı oldular. Sağdan ucun ucun mafya türedi.

Halk kaybetti; halk, yani ekmek ve alınteri ve toprak.

Millet, Çanakkale içinde bir kez daha vuruldu.

İşte o belâlı yıllarda bir 19 Mayıs.

İlçe meydanı kelle dolu. Herkes birbirinin omuzuna abanmış, boş, ama bomboş bakışlarla kaymakamı, jandarma komutanını, bilmum müdürleri, öğrenci ve öğretmenleri süzüyor.

Bıktırıcı konuşmalar, zoraki heyecanlar.

Bilirsiniz ki, milli bayramlar her zaman için resmi kafa yüzünden güme gitmiştir.

Kışla nizamına göre dizili delikanlılar homurdanmakta, yıl boyunca sinek avlayan nice idare adamının sıkıcı nutukları ağır güneşi iyice çekilmez kılmaktadır.

Meydanda, güvercin taklası mı, uzun eşşek mi, pek de belli olmayan abuk subuk cimnastik gösterileri.

Kıçlarına sıkıca yapışmış pantolonlarıyla oğlanlar, Rus revüsünün baletlerini andırıyor. Kısa etek giydirilmiş kızlar hicab içinde. Belki velilerinde gizli bir utanç.

Şu birikmiş kasabalı kalabalık, boş gözleri ve ilgisiz tavırlarıyla, duvar diplerinde miskin miskin oturan Meksikalıları ne kadar da andırıyor!

Derken, bomboş gözler çakmak çakmak açılıyor, kafalar dikiliyor, meydan dalgalanıyor.

Yalnız maaşlı nutuk atıcılarının gözlerinde bir endişe.

Ve yer yer çatlayan bir ergen sesi, uzaktan yankılanıyor:

*ELİ KAN, KILICI KAN, SİNESİ ÜRYAN, CİĞERİ PÜRYAN,
MEYDAN-I ŞEHADETTE ALLAH YOLUNA REVAN, GAZA-YI
ŞÜHEDAYA CEMAL-I HAK GÖRÜNÜR AYÂN, KAHRIMIZ, GA-
ZABIMIZ DÜŞMANA ZİYAN, YEKTİR ALLAH, YEKTİR ALLAH,
HÛ DİYELİM HÛ, HAYDİ, YA ALLAH!*

Gelen, İmam Hatip Lisesi'nin mehter takımıdır.

O çalgıları, o kırmızı esvapları nereden bulmuşlardır acaba? Bu davul, bu kös, tıpkı mekteplerinin yapılışı gibi, meydanda sakın sakın bakınan yoksulların parasıyla mı alınmıştır?

İmam-Hatip'li gelmiş, davula vurmuş, diğer düdüklerin hepsi susmuştur.

Nasırlı ellerin sapsarı parmakları arasındaki Birinciler, Bafralar dudaklara alınmış, boşalan avuçlardan çatlarçasına bir alkış tufanı başlamıştır.

Maaşlı nutuk atıcıları kalakalmışlardır; çünkü halk bayrama avdet etmiştir.

Artık kasabanın o köhne meydanı gitmiş, yerine geniş ufuklara açılan bir zafer şarkısı, bir bayram coşkusu gelmiş oturmuştur.

Hem Malazgirt, hem Kosova, hem Hicaz, hem Sakarya, benliğin derinliklerine doğru itilip hapsedildikleri yerlerden, ıslıl ıslıl göklere yükselmişlerdir.

O bizi biz kılan her ne ise, işte o geri gelmiştir.

Boş konuştuğum olmuştur, ancak bu hatırayı boş yere anlatmadım.

İmam-Hatiplerin kapatılmasına yönelik karanlık bir tertip var ortada. Hepimiz, kimin hangi cürme yaklaştığını, kimin neyimizi gasbetmeye uğraştığını görüyoruz.

Eğer bu mektepler kapatılırsa, şüphesiz bu, bizden neslimize intikal edecek kara bir leke olacaktır.

Bosna'daki Mehmetçiğe Yonca Evcimik'i gönderen zihniyet, çocuklarımıza Burak Kut'un kâfi geleceği kanaatindedir.

Elinde Amerikan malı içecek kutusu, "önce hüplet, sonra gümler!" diyen budala "birey"ler. İstedikleri budur.

Bir İmam-Hatip'li ise, her vakit "yektir Allah, yektir Allah!" demek dirayetini kalbinde barındırmaktadır.

Ve korkukları şey, tam da budur.

BİR KÖFTEYE FİT OLMAK

Sizin bu “Hamburger” dediğiniz nesne, nihayet orta yağlı dana kıymasından mamul, bol baharatlı yassı bir köftenin yuvarlak ekmekler içine turtulmasıdır.

Adını Hamburg şehrinden almıştır.

Ne imambayıldı’ya benzer, ne gözlemeye.

Aşktan paraya kadar her konuda hemen “sadede” gelen şapşal bir kültürün hızlı yemeğidir.

Hızı kesmeyecek bir çanta, şimendifer gibi tüten bir pip... Sanki tabakhaneye halt yetiştirmektedir, öyle hızlı.

Hamburger, bu tipin hızını kesmez; bilakis’nu kamçılar.

Hemen tıktır ve kalk. Öyle hızlı olsun ki, ağzındaki ketçap artıklarını bile silmeye zor vakit kalsın.

Yanında da litre litre kola, kızarmış patates dilimleri ve bolca yuppi muhabbeti.

Çerez kabilinden bir yemek. Kendisinden çok, kağıt ve plastik artığı var.

Tepsinin üstü silme fast-food.

Ve tepsi, alâmet-i farika olan bir palyaçonun elinde.

“Fast” bir mevzuda böylesi uzun bir girizgâhı, bu garip taamdan kalkarak elalemin nerelere geldiğini göstermek için yaptım.

Gazeteden kesip saklamışım. Diyor ki Thomas Friedman, “McDonalds’lı ülkeler birbiriyle savaşmaz...”

Neden?

“Çünkü” diyor adam, “ortada McDonalds’ı yaşatacak kadar bir milli gelir, dahası böyle bir iktisadî ve toplumsal düzen varsa, o toplum küreselleşme idealini candan benimsemiş bir demokrasiye ve yapıya sahiptir. Ve bunlar, birbirleriyle savaşmayı asla göze almazlar.”

Demek istiyor ki, kim ki cemiyyet olarak dünyada durduğu yer bakımından “kıç rahatlığını” merkez alır, o’nun köftesi elinden gitmedikçe kılını bile kımıldatmaz!

Peki ya bu McKöfteleri alacak keseye sahip olamayan varoş

ahalisi?

İşte orada durun. Friedman diyor ki, “evet, zaten savaş ancak bu toplumların kendi içinde olabilir.”

Yani, köfte alamayanları da bertaraf ederiz, olur biter.

Yani gizli bir “Evrensel Beyanname” var ortada.

“Her köfte sahibi, şu şu şu hakları haizdir.”

Afiyet olsun.

Mesele işte bu.

Yani biz, aslında Taksim’e cami, kurban derisi, darbeler ya da laiklik’i tartışmıyoruz.

Türkiye’nin sancısı, bir köfteye fit olanlarla, kendini bir köfte-den daha aziz telâkkî edenlerin çatışmasından ileri geliyor.

Bir tarafta, ufkü İsveç tipi bir sosyal demokrasi ve bilmem kaç dolar yıllık gelirle sınırlı saldırgan terakkiciler; bir tarafta da, kendi varlığını ve mensubu bulunduğu cemaati, dünyanın hep muhtaç olduğu bir öz suyunu kalbinde tutan emîn bir çatı bilen köfte-sizler...

Üstünde yaşamının şeref olduğu bir dünya istiyorsanız, köfte-sizliğe ve kıyma makinelerinden geçmeye göğüs gereceksiniz.

Yahut diyebilirsiniz ki, “ulan bütün dünya olmuş bir fast food restoranı, bir masa da biz kapalım!”

Türkiye’nin yolları, işte burada çatallanıyor.

McDonalds bize çoktan geldi. Hem öyle geldi ki, onun müras-sa tahtını bizim cengâver lahmacun bile sarsamadı.

Ama Türkiye’de, aynı zamanda ve McDonalds’a rağmen bir cehd imkânı da hâlâ var.

O imkân kullanılırsa, en hafifî imambayıldı olmak üzere, üstün-de titrediğimiz her şeyi bu yangın alanından kurtarabiliriz.

Yok değilse, ayaklarınızı toplayın.

Big Mac’ten dışarı sarkıyor çünkü...

ÇÖP TOPLAMAK, ÇOK TOPLAMAK

Bizim habercilerimiz bunlara bayılıyor. İki gün önce saymışlar, bu son bir yılda Türkiye’de meydana gelen onbirinci vaka imiş. Haber okunmaya başladığında, spikerin hayretle gerilen yüzü, ilgili görüntüler verildikten sonra tiksintiyle buruşuyor. Kolay değil; mesele çöp.

Önce, işbilir komşuların şikayeti ilgili merciye ulaşıyor. Kame-ralar, nereden duyuyorsa duyuyor, onlar önde, polis ya da zabıta ar-kada, doğru mahalleye... Toplayıcı, genellikle bu işgale direnıyor; kapıyı sıkıca kilitlemiş, kendi de çöplerinin içine tünemiş oluyor. Zabıta, hiç olmadıkları kadar kibarlaşıyorlar. Kolay mı, kamera var ortada. “Lan beyefendi” diyorlar, “valla bir şey olmayacak, ha-di çık!” Çöpperver beyefendinin de genellikle çıkmaya hiç mi hiç niyeti olmuyor. Kapı kırılıyor, olmazsa, son olaydaki gibi dam de-linip acı gerçek ortaya çıkarılıyor.

Üstü başı leş gibi, saçları belki on yıldır su görmemiş, keçe gibi olmuş, sakalları bit dolu bir adamcağız; yıllar boyu toplayıp durdu-ğu beş ton çöpün içinde oturmakta. Viranenin bütün odaları silme çöp dolu. Berbat bir koku, mahalleyi tutmuş. Neyse, haşereyle mücadele ekipleri zamanında müdahale ediyorlar da, çöpler boşal-tılıyor. Mahalle koku ve pislikten kurtarılıyor. Çöpçü vatandaş, he-men bir akıl hastanesine sevkediliyor, kameralar kapanıyor, haber bitiyor ve bu olay da, çöpseverliğin Türkiye’de erişmiş bulunduğu ürkünç boyutu ortaya koyan bir istatistik bilgiye dönüşerek niha-yete eriyor. Biz seyredenler, “yahu, diyoruz, bari yemek vakitle-rinde göstermeseler şunları !” Sonra da düşünüyoruz: “bizim va-tandaşlara bir şeyler oluyor azizim.”

Çöpsever’lere deli demek kolay. Zaten akıl hastaneleri dışarda-kiler kendilerini akıllı zannetsinler diye yapılmıştır. Mapushane-ler, bize ne kadar masum olduğumuzu söyler. Çöp delilerini bü-zülmüş suratlar ve tiksintiyle seyrederken de, ne kadar temiz in-sanlar olduğumuzu düşünmekdeyiz.

Oysa onların biriktirip durdukları, bizim peyderpey attıkları-mızdır. Sonsuz sayıda poşet, bir içimlik gazozların teneke kutula-

rı, zibil gibi gazete ve dergi yaprağı, deterjan ve sabun ve jilet artıkları, hiç ısırılmadan atılmış ekmekler, ketçap kutuları, kozmetik ürünleri, boyalar, araba lastikleri, sigara paketleri ve tek kullanımlık çakmaklar. Hülasa, yeryüzündeki insan sayısından daha çok çeşitte işe yaramaz zımbırtı... Tabiatın sindiremeyeceği kadar bir çöp dağı, dahası “çöp sorunu”, şu zıpçıktı modern adam’ın sorunudur. Tüketen hayvan’ın sorunu... Kundura tamircisi ve terzi yok, çünkü yamalı giyen yok. Overlokçu kızlar bile, dilleri bir karış dışarda, modanın peşinden seğirtiyor. Çılgınca tükettiğimiz şeylerin yüzde doksandokuzu, tüketilmese de olabilecek şeyler.

Çöp delileri...

Belki de gazetelere düşen o onbir zavallı değil de bizizdir.

Evlerimizde bizim...

Bir biblo cangılı, bir lüzumsuz eşya ormanı vardır. Kaçınılmazdır bu. Doğayı çöplüğe çeviren insanın, evi de tabiatıyla çöplüktür.

Erkeklerin bir sürü ıvır-zıvırları, kadınların asla açılmamış ve açılmayacak olan esrarengiz bohçaları, pahalı gümüş yemek takımları, dudak boyaları, yapma tırnaklar, çocukların posterleri, kasetleri... Hiç biri de eski olmayan, ama modası geçmiş elbiselerin tıkış tıkış doldurduğu sandıklar... Ağır yatak ve yemek odası takımları, ters çevrilmiş fincanların dizildiği büfeler... Çifte otomobil, banka cüzdanı, senetler...

Fena toplamamışız değil mi?

Üstelik bizimkilerden pis bir koku da yükselmiyor...

Demek ki...

Dünyadan göçtüğünde geride bir testi ile iki kapkacak bırakan Kutlu Peygamber’i de hatırlamazsak, mesele yok.

Deliler kokulularını, biz kokusuzlarını toplamaya devam edebiliriz...

BARABAS BAĞIŞLANACAK !

Değiştirmenin ve değişmenin, ayağa kalkmanın ve ayağa kaldırmanın, şâd etmenin ve mahvetmenin kudreti nerede?

Bozulan bağlar gibi üzülen, ayağını açan taylor gibi sevenen adam nerede?

Her şeyi bilen adamlar bilmiyorlar bunları.

Bunlar, tam da şâirin dediği gibi, “yeşil sarıklı ulu hocalar” a sorulmayacak sorular.

Gerçekte şu berbat dünyayı yerinden etmesi beklenen omuzlarda o bildik yükler: kimi zahire, kimi kitap, kimi bilmem ne...

Tabduk’un adresi herkesin cebinde; bilemediniz lap-top’ında kayıtlı...

Fakat her şey bildiğiniz gibi: kimse o cümleyi söylemiyor.

“Buğday kalsın. Biz hikmet dileriz.”

Ya ben evhamlıyım, ya da gerçekten tek ayakla yürümeye uğraşıyoruz.

Öyle ya, kılıçlardan kurtulan birkaç hocadan söktüğümüz ‘Karabaş Tecvidi’ nin yerine, bugün sayısız yayınevi, gazete, dergi, televizyon ve radyo sahibiyiz.

Parti, dernek, sendika, belediye, dantel işleri, kermesler...

İftar yemekleri, meyvesuyunun saltanat sürdüğü pahalı kokteyller...

Bürokratlar, tarikatçı futbolcular, tövbekâr şarkıcılar...

Konferanslar, paneller, halkalar...

Ve hatta öyle zenginiz ki, Hind’e ve Çin’e tacir gidebiliyor, uzun kervanlar düzebiliyor.

Yeşil popumuz, protest müziğimiz.

Şu kadar İmam-Hatip mektebi, bu kadar kurs ve yurt.

Ve şunu da eklemeli: Türkiye’nin tarihe ve istikbâle karşı muhatabı biziz.

Eğer bütün bu listeyi beş kat uzatmak mümkünse, ki mümkün, bu tablonun ortasına kama gibi bir soru saplanıyor: bu işin be-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

reketi nerede?

Neden gerçek bir arpanın uzunluğu kadar mesafe alamıyoruz?

Ve neden bütün cemaat yekdiğerinin muhakkak bir bilgi sahibi olduğu, kendi dışındaki bir oluşumun soğukkanlı bir taktikle ilerlediğı kanaatini taşıyor?

Neden hepimiz mahmur gözlerle “bizimkiler”i arenanın dışından seyrediyoruz?

Neden dank etmiyor: eğer o kavga meydanında biz yoksak, gerçekte orası boştur!

Tarih iyi konuşur.

Hız. İsa, hapsedilmiştir. Salıverilmesi için belki son ümit hamursuz bayramıdır. Yahudi adetine göre, her yıl hamursuz bayramında bir mahpus serbest bırakılmaktadır. Pilatus, insaflıdır. Yahudilere, bayram vesilesiyle Hz. İsa’nın serbest bırakılmasını teklif eder.

İstemez Yahudiler. İçerde bir de soyguncu bulunmaktadır: Barabas (Bar-Rabba). Derler ki, “Barabas bırakılsın, diğeri değil.”

Soyguncu Barabas kurtulur. Sonuç malûm.

Üçyüz yıldır, cüzzamlı bir yüz gibi sapır sapır dökülen köhne dünyaya sıkı bir cevap vermek için belki ilk defa böylesi iyi bir fırsatımız var. Rüzgar dolduruyor yelkenlerimizi.

Ve fakat, bir şeyleri unutmuş olarak çıkıyoruz sefere. Yanımızda yalnızca atlaslar, mücevherler, ipekler.

Kalbimizde bir serinlik olmadan limanlardayız.

Ve bilin ki, zaman parlak gözlerle sorarak saklamaya devam ediyor tuttuklarını.

Kuşkusuz, elimizi taşın altına koymakla, gönlümüzü gerçekten kanatmakla, üstümüzde esecek bir İsa nefesine hak kazanmış olacağız.

Ama eğer dersek ki, bilanço rakamları, yurt kapasiteleri, gazete tirajları ve kaynak paketleri iyidir...

O zaman bağışlanan Barabas olacak.

GERİYE, GERİYE ..!

“Kıyametten hemen önce, karanlık gecenin parçaları gibi fitneler var. Kişi o fitnelerde mü'min olarak sabaha erer, akşama kâfir olur; mü'min olarak akşama erer, sabaha kâfir çıkar. O fitnede, oturan ayakta durandan hayırlıdır. Yürüyen koşandan hayırlıdır. Öyleyse yaylarınızı kurun, kirışlerinizi parçalayın, kılıçlarınızı da taşla vurun. Sizden birinin evine girerlerse, Hz. Âdem'in iki oğlundan hayırlısı olsun (ölen olsun, öldüren değil) .”

“Ma'rufa sarılın, münkerden de kaçın! Ne zaman uyulan bir cimrilik, takip edilen bir hevâ, (dine, ahirete) tercih edilen bir dünyalık görür, rey sahiplerinin (selefi dinlemeden) kendi reylerini beğendiklerini müşahade edersen, o zaman kendine bak. İnsanlarla uğraşmayı bırak. Zira (bu safhaya gelince) arkanızda sabır günleri var demektir. O günler, avuçta ateş tutmak gibi sıkıntılıdır. O günlerde sizin kadar amel yapabilen bir kimseye elli kişinin eciri verilecektir.”

“Kişinin en hayırlı malının, peşine takılıp dağ geçitlerini ve yağmur düşen yerleri takip edeceği koyunu olacağı zaman yakındır. Böylece dini fitnelerden kaçırılmış olur.”

Ben bu yazıyı ilk sahurda yazıyorum.

Siz onu Ramazan'ın ikinci günü okuyacaksınız.

İkinci günü olacak orucun.

Teravih cemaati azalmaya başlayacak. Radyo, televizyon ve gazeteler tekdüze gidecekler.

Mideler ve insanlar yavaş yavaş ramazana alışacaklar.

Ağızlarda bir “sevgi” gargarasıdır gidecek.

Diyecekler ki, “birlik ve beraberliğe en fazla ihtiyacımız olan şu günlerde...”

“Mübarek ramazan bir fırsattır” diyecekler.

Sanki birbirlerinden nefret edenler bizlermişiz gibi, bizi birbi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

rimize sevdirmeye çalışacaklar.

Neden kuşaklar boyu bizim cebimizi ve gönlümüzü talan edenler bize hep sevgi mavalı anlatırlar, düşündünüz mü?

Çünkü tam da Şükrü Bey'in bahsettiği "nefret", onların asla işlerine gelmez.

Niçin inkâr etmeli: Yunus'un temiz adını cıvık bir sevgi salatasında bir oturuşta yiyenlerden nefret ederim.

Yunus da ederdi.

Allah biliyor ya, bu yazının tek kârı, şu yukarıdaki Hadis-i Şerif'leri hatırlamanız, Kitab'ül Fiten'e bir daha göz gezdirmeniz olacaktır.

Düşünün, eğer biz onbir ay gözlediğimiz hilâli, düzmece tarikat tartışmaları, Vehbi Koç'un ölüsü, Susurluk'un ayranı arasında toza dumana veriyorsak, gerçekten nefret edilecek şeyler var demektir.

Bu demektir ki, evlerimize çekilip, kapıları sımsıkı kapatmamızı, perdeleri çekmemizi gerektiren bir karanlık çökmüştür.

Kapatın televizyonları. Gazete sayfalarını kapatın. Bugün en hayırlı malımız koyunlardır.

İçinizdeki kuyudan izleyin hilâlin aksini.

Has gericileri çağırıyorum.

Geri çekilin!

MİNİ ETEKLİ PAŞA

Zeki Müren'i bilmeyen varsa da artık bildi. Kanunu bilmemek mazeret değildir, basın'ın yazıp çizdiklerini de. Onlar dedi ki "şu dakkadan itibaren çarşıda, bazarda, tezgahta, sokakta Paşa konuşulacak!", konuşuldu. Dediler ki, "epeydir böyle duygusal ve sulu-göz bir mevzu geçmiyordu elimize; hücum!"

Her kim olduğunu asla çözemediğim o "bütün Türkiye", önce Eşrefpaşa hastanesinin kapısına koşup höykürdü.

Hususiyetle orta yaş ve yukarısındakiler, pek ziyade melâle garkoldular.

O akşam vakti yedikleri iki lokma boğazlarına dizildi.

Pek çok şarkıcı-türküçü'nün gözleri kıpkırmızı oldu. Hiç kimse "paşa"nın öldüğüne inanamadı.

Fakir fukara için gayet doğal karşılanan ölüm, kaymak tabakasına mensup her cenazede olduğu gibi "bütün Türkiye"yi kuşku-ya sevketti. "Yoksa" dedik yine, "Türkiye'de yaşadığı için mi öldü?"

Çünkü Türkiye, aslında ölmemesi gerekirken ölen ünlülerin ülkesi.

Böylece, her zaman olduğu gibi, cankurtaranın kaç kaç geçse geldiği, merhumun beş metre civarında bir doktor olup olmadığı, kalp masajında kaç tekrar yapıldığı didik didik edildi. Bir karara da varıldı hani:

TRT'ye dediler ki, "Paşa'yı sen öldürdün!"

"Bütün Türkiye"ye arada bir, bir aziz lazım oluyor.

Sıkıntısı da yok, hemen bulunuyor. Robin Hood'un Ankara Şubesi Selçuk Parsadan'dan sonra, Paşa ilaç gibi geldi.

Bir kör daha öldükten sonra badem gözlü oldu.

Tuhaf elbisesinin bir adı bile vardı: "Son Gece". Hazret sanki ermiş.

Varını yoğunlu vakıflara bırakmıştı. Makyajını yapan kızın dediğine göre, kıskandıracak kadar güzel ölmüştü.

Öyle dedikleri gibi çok kilolu da değildi hani. Neredeyse dal... Giderken de “bütün Türkiye”ye unutulmaz vatandaşlık dersleri vermiş, vergi borcunu iki gün önceden yatırmıştı.

Zaten, Türkiye’nin sosyo-kültürel dönüşümü ve “tabuların birer birer yıkılmasında” da Paşa’nın muhteşem katkıları olmuştu. Küpe takmış, kısa etek giymiş, ardarda film çevirmiş, rakı içerken bağırıp çağırılmayan, efendi efendi oturulan nezih gazinolarda nezih müşterilere san’at icra eylemişti.

O olmasaydı, Türkiye muasır medeniyet seviyesine bu kadar kolay gelemezdi.

Zeki Müren’le bir alıp veremediğim yoktur. Beni hiç ilgilendirmemiştir.

Allah var, enfes bir sesi vardı.

Ve acınacak bir hali.

Beni söyleten, şu ne idüğü belirsiz “bütün Türkiye”nin sahte azizlere çaput bağlamaktaki hüneri.

Türkiye, önüne bırakılan bütün sahte yıldızları; topçu çocukları, çiğköfte sesli pavyon sazcularını, ucuz kasaba hatiplerini kapış kapış götürüyor.

İçimizden bir-iki çingene güzeli ile bir-iki yeni yetmeyi kuştüyünde yatırıp, sonra ellerini oğuşturarak bir türlü tamamiyle yıkılmayan “tabular”ın yere yeksan olmasını gözetip duranların tekerini hızlandırıyoruz.

“Tabular”ı yıkıyoruz.

Gürültüyle yıkılan tabuların enkazında, nezih gazinolarla bol yıldızlı paşalar geçit resmi yapıyor.

Bekir Sıdkı Sezgin’in toprağı henüz taze. Kimin paşasıydı dersiniz?

Zeki Müren’in sesi kadife ise, Mükerrerem Kemertaş’ın sesi de kekik dolu bir mendildi. Unutuldu mu?

Hoyrat söyleyen, Yozgat Sürmelisi çığırın pek çok gırtlaktan yoksulluğun hançerleri geçiyor. Karagöz ustaları, cirit oyuncuları artık beyaz kaplan kadar narin bulunuyor, kimin umurunda?

Kaç yazar ile kaç mütefekkir ömrü boyunca içine bir şey saplanmadan “bugün hesaplar benden!” diyebildi efendiler?

Bırakın goygoycuları.

Kendine “paşa”lar edinen, o paşaya o yıldızları takanların karavanasından yiyecektir.

Taş bile olsa.

YOBAZLIĞA ÖVGÜ

Sanki bütün dünyanın acısını yalnız onlar çekmektedir.

Bağırlarında kaynayan bir şeyi dinlemekten, geçip giden bağrışların, çığırmların, lâfların ve sözlerin ve hatta şaplaklamaların farkına varmaya fırsat bulamazlar.

Pek çoğu geçimsiz bir uzak amcadır.

Yeniyetmelerin ‘bizim peder’ diye yakındıkları, bir ân önce hakkında emr-i Hak diledikleri öksürüklü baba.

‘Çıkmayan’ kızdır bazen, bazen kafadengi olmayan genç.

Fatih’in Çarşamba’sında kafası yeşil takkeli çocukları civarda seğirtirken, usul usul tesbih çeken bir ‘İran manzarası’.

Dünya bir sesler cehennemidir; bir gürültülü gayya kuyusu.

Piknikte içmeyen, komşusu Pakize hanımı öpmeyenin, faiz yemeyenin, altın takmayıp ipek giymeyenin üstüne üstüne haykırır:

Yobaz!

Yobaz’ın anlamı, ‘iri ve kuvvetli’. Muhtemelen ‘yavuz’ kelimesiyle akraba.

Fakat şimdi ona ne dersiniz deyin; mutaassıp, tutucu, gerici.

Gerçekten de, yobaz kuvvetli ve yavuzdur. Bir şeyi kavi tutar, bir yanlıştan dönmek üzere şiddetle gericidir.

Kıymet bilen adamdır yobaz, ahde vefa gösteren, sözünün eri, misakına sadık...

Gittikçe domuzlaşan bir dünyanın içinde, insanlık taassubu.

‘Biz yobaz değiliz’ demenizin bir faydası yok.

Sizde, kendilerini tırmalayan, ürküten, korkutan o cevheri gördükleri müddetçe, sizi rendelemek, yamyassı etmek, avuçlarına alabilecek hale getirmek üzere bu uğursuz kelimeleri sarfetmeye devam edecekler.

Öyle bir düzenekle karşı karşıyayız ki, bulunduğumuz zemin-den ayak baş parmağımızı kaldırmamız bile, öğütüleceğimiz terti-

bata düşmemiz için yetiyor.

‘Biraz serbestlik’ derseniz, varacağınız yer serkeşlik oluyor. ‘Biraz para da ondan sonra...’ derseniz, kapıldınız gitti. ‘Enflasyon kadar faiz’ dediniz mi, peşinden repo geliyor.

‘Firavunla iktisaden cihad edeceğiz’ diyenler, üç buçuk yıl sonra borsa sımсарı...

Taviz, uyum, ‘ilerde düşünürüz’, sonra...

Gittiniz...

Bir tek onlar sımsıkı kalıyor. Yobazlar.

Sanki yeryüzündeki hayatın bir damlacık tohumu koyunlarında saklıymışçasına kıskanç, gezdiriyorlar imanlarını.

Hiç bir lafazanlık, onların gövdelerini ve ruhlarını savuramıyor. İyi ki var onlar.

Hoşgörü mü, karşılıklı anlayış mı?

Yeşil coğrafya hallaç pamuğu gibi atılırken mi üstelik?

Yarım suratlı Madam, Radikal’in yedinci sayfasından Konya’ya “eşek” derken mi?

Hayır.

Ben Konya kalacağım. Ve yobaz.

MAYMUNA FISTIK ATMAK

Birleşik Devletler’de lüks bir villa.

Hanidir önünden geçip giderken, belki tenis kortuna, belki yüzme havuzuna imrenenler, nihayet günün birinde otuzdokuz cesedin çürük kokusunu duydular.

İhbar.

Malikâneden içeri adımını atanlar, tam da Amerika’ya özgü bir şaşkınlıkla irkildiler.

Tek tip elbiseleri içinde, tam otuzdokuz ölü... Tıpkı efsanevî bir askerî bölüğün istisna kabul etmez eceli gibi... Hem öyle ki, Hasan Sabbah’ın adamlarından daha intizamlı bir ölüm.

Bu sarsıcı ölümlere ilişkin tahminler, en azından Amerikan basınına bir süre daha oyalayacak.

“Kuyruklu yıldız”, yahut “sapık tarikat”...

Fakat gerçek şu ki, bu otuzdokuz insan, bir ‘cips ve televizyon medeniyeti’nin vasat insanına açık bıraktığı tek kapıdan geçmek zorunda kaldılar.

Ölüm kapısından.

Onlara dayatılan kanunların ve hayat biçiminin ruhundan sızan ikinci seçeneği tercih ettiler; uygunsuzun kendi hayatını bitirme şansını...

Durmaksızın yarışmayı, peşimizden geleni tekmeleyerek de olsa daha yukarı sıçramayı vazgeçilmez bir erdem sayan vahşi bir dünya tasavvurunu bütün çıplaklığıyla müşahade ediyoruz.

Bizim uzaktan bakınca sevimli bir Van kedisi gibi gördüğümüz canavar...

Hatıra olarak koynumuzda dişlerini gezdirdiğimiz, inine yaklaştıkça birbirimize birbirimizi övdüğümüz ‘muasır medeniyet’.

‘İlerleme’ fikr-i sabitinden neredeyse cinsel bir haz duyan sapık bir dünya.

Villa kapısından, seri üretim meşin torbalara doldurulurak çıkarılan bu otuzdokuz cesede bakarak bir “manevi bunalım”dan söz etmek, şüphesiz eksik bir akılyürütme olacaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çünkü doğrusu, bu “vasat insan”ın, bizim geleneksel anlamıyla andığımız bir manevi buhrana bile vakitleri kalmamaştır.

Hadise, bir fast-ölüm’dür.

Bir savrulma.

Ortega Y Gasset, insan olmanın mahiyetini anlamak peşinde olanlara, ilk olarak hayvana, özellikle de maymuna bakmayı öneriyor.

Diyor ki: “Maymunun (hayvanın) hayatını ve varlığını belirleyen şey, çevresidir. Maymun, yapıp etmelerinde hiç bir istisnaya yer bırakmayacak surette ‘öteki’ne ayarlıdır. Ancak insandır ki, kendi içine dalmak, kendi kendini dinlemeye çekilmek, kendi tasarımlarını yapmak üzere eyleme ara vermek ve nihayet kendi tasarımlarıyla beraber eyleme geçmek ve ‘öteki’nin karşısına ‘kendi’ni çıkarmak ehliyetine sahiptir.”

Oldukça açık. Çağdaş dünya, insanı maymunlaştırmak hususunda, başkaca hiç bir devir ile kıyas kabul etmeyecek derecede mahir ve mağrur.

İlk hedef, sapkın bir ilerleme efsanesinin peşinden koşan, hiç bir biçimde “kendini bilme” girişiminde bulunmayan maymunlar üretmek.

Ve iyi bilin ki, tartıştığımızı, üzerinde fikir yürüttüğümüzü sandığımız pek çok ‘mesele’ ile beraber, modern dünyanın pek çok oyuncağı, vasat insanın maymunluğunu pekiştirmeye hizmet etmektedir.

Kafesler malum. İyi bir tiraj, müthiş reytingler ve bize ikramında asla kusur edilmeyen pek çok yalancı dolma da, bu maymuna atılan fıstıklar...

Maymun, ‘öteki’dir çünkü; kendini bilmemekle malûldür maymun...

Ve çünkü, ancak “kendini bilen, Rabbini bilir...”

Maymuncuların işine gelmeyen şey de bu olsa gerek.

CEVHER PAŞA FORVETTE !

Önceleri Kremlin'in bir generaliydi, adını kimse bilmezdi. Sonra, Çeçen cihadı başladığında O'nu ekranlarda, sayfalarda görmeye başladık. Hep o şeriat yeşili sancağın önünde yapardı basın toplantılarını. Semiz gerdanlı, parlak ray-ban gözlüklü NATO kanadı generallerine benzemiyordu. Laci giymiyordu. Biraz demode kılıklı, hatta ince kalem bıyıkları ve tuhaf serpuşuyla haberlere takılan zap'çılar kıkırdatan bir görünüşü vardı. Ayyaş bir domuzun suratında toplanan dev bir firavun çarkıyla savaşıyorlardı; ne hassas dengeleri biliyorlardı, ne jeopolitiği takıyorlardı. Her noktasına ateş ve çelik isabet eden delik deşik bir yurdu, sevgiliden yadigâr bir ipek mendil gibi kanlı koyunlarında sakladılar. Bizim uzun ve mufassal konuşmalarımızda, "Filistin, Irak, Keşmir, Çeçenistan..." diye geçen cümlelerimizin içine sıkışıp kaldılar. Boğaz köprüsünde yürüyen analarını, şu bizim nazik "kamu nizamımız" namına tokatladık, haykırışlarını yırtıp yırtıp reyting yaptık. O bir avuç insan, gıkını çıkarmadan peşpeşe şehadete ererken, vizyon sahibi Cumhurreisimiz üzgün bir ses tonuyla "bu bizim tarihimizin faturası" diye hülasa ediverdi feribot kaçırma vakasını... Öyle ya; biz, bir dekont bilirdik, bir de fatura...

Cevher Paşa şehid oldu, kutlu olsun. Şehadet mübarektir. Bir nasip ve bir lütûftur ki şehadet, şu bizim "acı kayıp, yetişmiş adam, beyin gücü" türünden masallarımız pek gülünç kalır yanında. Her şehadet, geride kalanları bağlar. Cevher Paşa şehid oldu. İlk gün, İstanbul dışına burnunu bile çıkaramayan medyamız, mütereddid havadisler verdi. İnanmadık. İkinci gün, şehadet haberi doğrulandı. Televizyon spikerlerinin kahir ekseriyeti, sanki Zulu kabilesinin şefi ölmüş gibi konuşuyorlardı. Ne bir fevkaladelik oldu hayatımızda, ne de dalgalanma... Ve aynı gün, iki takım top oynuyor diye bütün Türkiye tepiniyordu. O stadda toplanan kırkbin "sporsever", galiz küfürlerle sövüştüler, milyonlarca insan bir gölgeye, acımasız bir hayale kızdılar ya da sevindiler, içki tüketimi tavana vurdu, bıçaklanmalar konusunda hastane defterlerine düşülen kayıtlar defterleri doldurdu, televizyonlardaki top yorumcuları

gerdan kıra kıra pozisyonları değerdendirdiler. Cevher Paşa şehid oldu.

Komik kalem bıyıkları vardı. Tuhaf serpuşlu, demode bir üniforması vardı. Mel Gibson'un kırkta biri kadar yakışıklı değildi. Ama bir ülke ve bir özgürlük için savaşacak kadar yiğit bir adamdı; bizim kırkbin mahfile endekslenmiş altmışbeşmilyon kafamızdan daha geniş ve daha parlak bir alnı vardı. Cevher Paşa şehid oldu. Bittabii, burada mühim olan, Ali Şen'in öfkeden purosunu yutmuş ve Sounders'in bir yıllığına daha mukavele yapmış olmasıydı. Cevher Paşa şehid oldu.

Biz, bütün Türkiye, kafamıza inen yüzelli yıllık balyozun alıklaştırdığı gözlerle, tekstil kotalarına, Kuşadası Çiftliğine, Esat Kırathioğlu'nun sırma saçlarına, İngiltere '96'ya, Yasemin Yalçın'a ve Zeki Müren'in Bodrum'daki kovuğuna bakıyoruz. Cevher Paşa şehid oldu. Biz, bütün Türkiye, İnönü ve Fenerbahçe ve Avni Aker ve Ali Sami Yen stadyumlarının İngiliz tohumlarından mamul otlarına doğru sürünüyoruz; Cevher Paşa, sınırsız bir yeşilliğin ileri üçlüsünde koşuyor.

Cevher Paşa şehid oldu.

BABALAR VE OĞULLAR

“... Nihayet, Rio Salado ırmağına varıldı. Hepsi ağır yaralı, aç, yusuz ve perişan denecek derecede yorgun olan levendlerin takriben yarısı, yirmi kadarı ırmağı geçti. Bunlara kurtulmuş gözüyle bakılabilirdi. Ancak gerideki levendler, Garsia dö Tineo’nun 45 atlısı tarafından yakalandı. Bunlar, karşı yakaya geçmiş bulunan Oruç Reis’ten ‘Baba, bizi bırakma!’ diye imdad dilediler. Bu feryat, büyük fatih denizcinin mahvına sebep oldu. Kim olursa olsun, kaçır ve sonradan yoldaşlarının öcünü almak için hazırlıklı olarak düşman karşısına çıkardı. Fakat levendlerine karşı gerçek bir baba ruhu taşıyan Oruç Reis, bunu yapamadı. Irmağı gerisin geriye geçmek emrini verdi. Bu emrin ne demek olduğu malûmdur. Buna rağmen hiç bir levendin aklından itiraz etmek geçmedi.

... Korkunç bir Afrika güneşi başlarının üzerine ateş yağdırıyordu. Oruç, son levendinin de şehit düştüğünü yaşlı gözlerle seyretti. Fakat teslim olmadı. Bizat Don Garsia’nın fırlattığı bir mızrakla göğsünden ağır şekilde yaralandı. Nihayet Don Garsia, büyük denizcinin kalbine kılıcını soktu...”

Ne parça değil mi?

Realist bir tarih telâkkisinin ne kadar dışında...

Fakat gerçekten, 10 ekim 1518 günü böyle bir sahne yaşanmamış olsaydı, altıyüz yıllık bir mucize nasıl meydana gelebilirdi?

Ve denilebilir ki, ne kahramanlık!

Ne yüce gönüllülük ki, şehadete kuşlar gibi gitmişler.

Bense, bunlara ilaveten şunu diyorum:

Ne baba ama !

“Baba” kelimesi, Türkçe yahut Farsça.

Biyolojik varlığınızın yüzde ellisinde pay sahibi. O’nun adını alıyoruz, analarımızla beraber o’na tâbiyiz. Elini öpüyor ve sopasını yiyoruz. Freud’a göre, komplekslerimizi biraz kazıyacak olursak, altından çoğu zaman o’nun ihtiyar yüzü çıkıyor.

Fakat bütün bu arkaik zincirleri boşverin. Nihayet, “ata” kavramı yerini tamamen baba’ya bıraktıktan ve “baba ocakları” dağı-

lip gittikten sonra, hayatlarımız üzerinde baba etkisi pek kalmadı. Şimdilerde bir “hayat müşterektir tabii” lafıdır gidiyor. Babalar bebek bezi değiştirip mama hazırlıyor. Hatta kanguru çantalarında yavru gezdirenine bile rastlanıyor. Çocuk, evvela ne olduğunu pek de bilemediği “cici” bir adamla tanışıyor, sonra delikanlılığında lise helalarında o’ndan “bizim peder” diye söz ediyor.

Zaman zamanı kovalıyor ve yallah huzurevine..!

Eskiden bahçede bir ıhlamur ağacı vardı; kat karşılığı kesildi. Tamam.

Konu komşuya giderdik. Doğan için lohusa şerbeti, ölen için helva vardı. Fakat şimdi iş güç... O da iyi.

Peki ya baba’ya ne oldu?

Ne oldu o adama ki, başlıca işi Reha Muhtar seyretmekten arta kalan zamanlarında maaş katsayısı ve terfi hesabetmek değil, evlatlar, torunlar, akrabalar ve her şeyiyle tüten bir ocağa ağır bir emaneti damla damla zerketmek idi. Baştanbaşa tecrübe ve hayat idi. Biz etrafında dönerdik de, o bize savrulacağımız günü hesap eyleyerek eliften elif, badan ba öğretirdi. Şu sulusepken cicibabalara benzemezdi ki, gelinler onun yanında çocuk dahi sevemezdi. Yanında bacak bacağa atılmaz, o’na öf bile denmez, kaş bile çatılmazdı.

Demek ki muhterem, ne baba kaldı, ne evlat.

Ne de ıhlamur ağacı.

Şimdilerde babalar harıl harıl sayısal loto oynuyor. Malı götürüyor. Araba alıp repo yapıyor. Markı bozup koleje yazdırıyor. Hamburger yedirip papyon taktırıyor.

Bir de mafya tarafından babalar var ki, yol kesip bağ alıyor, itibar ve alkış görüyorlar. Çoluk çocuğu fena dövüyorlar.

Demirel’in lenger şapkasını kapmaya uğraşanlar da, o’na ‘baba’ diyorlar.

Baba, eskortlarıyla semtimize gelip moralimizi düzeltip gidiyor. “Rio Salado artık bizim değil” diyor, “ama olsun, demokrasimiz var.” Ne yapsın, ‘babanın adı Hıdır, elinden gelen budur.’

Bu işte de bir terslik yok hani. Demirel nere, Oruç Reis nere demeyin.

Bizim gibi, geride kalan yirmi levendine dönmek cesaretini gösteremeyen yığınlara, böylesi baba fazla bile gelir.

DAĞ AŞMAYA DANIŞMAN

Bir vakitler insanlar bilirdi ki, herkes bir çobandır ve herkes kendi sürüsünden mesuldür.

“Oooo!” dediler, “vatandaş olmak varken kul olmak, insan olmak varken koyun olmak...Pöh!”

Burun kıvırdılar.

Koyunuyla söyleşen, nazını çeken, koyununa türkü yakan bir çoban Âdem görmedikleri belliydi.

Akıllarına bir değnek geliyordu. Bir de meşin yüzlü bir korkunç çoban.

İnip kalkan, boyuna acıtan ve çürüten değnek darbeleri geliyordu akıllarına.

“Çoban da nesi?” dediler, “haddinizi bilin!”

Böylece, hepsi de birer çoban olan babalar, kocalar, dedeler, beyler, devlet ricali ve hükümdarlar sürüden ellerini çekiverdiler.

Özgürdük, çobansızdık.

Ama güdücüler arasında en ziyâde korktukları, hiç şüphesiz çobanların da akıl aldıkları büyük çobanlardı.

Danışmanlar.

Değnekleri önce onların ellerine vurdular. “Kimse” dediler, “elini uzatmayacak. Burada bataklıkta bataklık, çamursa çamur kalacak!”

Öylece kaldık.

“Danışman” kelimesi Türkçe’den midir, Farsça ’dan mı? İhtilafı.

Ancak her iki dilde de “dan” kökü bilmek, anlamak, tanımak gibi anlamları içeriyor; Türkçe’de “tan” diye söylenerek. ”Tanık“ işte bu kökten.

Adam eğer danışman ise, ona gidiyor, öğreniyor, böylece bilmiş ve anlamış oluyorsunuz.

Çünkü “gerçek” için demokrasi yoktur. Hakikat yaygın ve ucuz bir ciklete benzemez.

Bir bedelle alınır, ağır bir bedelle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ama onu alan, onu dağıtmakta cömert olmak gerektiğini çoktan anlamıştır.

Know-how'ları yoktur ve ücret de istemezler.

Kafalarının zekatını vermektedirler.

Onlar öyle çobanlardır ki, şimdikiler gibi teneke çalmazlar. Lakin hangi kök zehirlidir, hangi taştan yılan açar, hangi yıldız tipi getirir, hangi kovukta böcü-börtü vardır bilirler. Bilirler, bildirirler.

Siz ne zannettiniz! Kendine gidip fikir danışılan o adamlar, sanki bin senedir, şimdiki salakların iddia ettikleri gibi halktan yağ ve peynir ve buğday mı sızdırırlardı?

Onlar toprağa öyle bir tohum atarlardı ki, kendileri çürüyünce meydana muhakkak bir Yunus gelirdi:

“Dosttur bizi okuyan, üstümüzde şakıyan

Şu üç buçuk okuyan derin danışman olur!”

İşte öyle bir pusula verirlerdi ki ahaliye, ibresi önce yolunu şaşıran danışman’a saplanırdı.

İyi bir sözdür ki şöyle der: “danışan dağlar aşar.”

Danışmayanın düz yolda şaşacağı gibi bir sonuç da, orta halli bir basiretle mümkün.

Türkiye’de bu basiretin olduğunu pek söyleyemeyiz.

Ama şimdilerde danışman bol.

Şirketler, her pazar “insan kaynakları” sayfasına (köle pazarını pek hatırlatır), danışman arıyor diye ilan verirler.

Gelirler, parlak masalara otururlar. Kravatları gevşek, cepleri sıkıdır.

Bir de bakanlıklarda bol miktarda bulunur: “şu oğlanın çok hizmeti geçtiydi, danışman filan olsun.”

Böylece herkes meşveretle iş görür.

Bilanço hileleri, ithalat mevzuatı, vergi kaçırma, promosyon politikaları, doğum kontrolünde pilot bölgeler... Hepsi uzmanlık ister, önemli işlerdir.

Eh işte, memlekette uçkur davalarından mütevellid hararetili poligami tartışmaları ve sair derin mevzular akıp giderken, sizin pısrık muharririniz kalkıp “danışman kalmadı efendiler, imdi kim güdecek bu sürüyü?” diye dört dönüyor.

Ne koyun ruhlu adam!

HAIN SAĞDUYU

Eğer bütün olumsuz gelişmelere rağmen, Türkiye'nin genç nüfusu ve verimli topraklarından dem vurarak, önümüzde umut dolu ve pırıl pırıl yıllar olduğunu söylerseniz, bu iyimser ve sağduyulu bir ifadedir.

Eğer zevahiri kurtarmak kabilinden bir takım kıpırdanmalar olduğunu, ancak bütün bunların vücudu saran hastalığa deva olmayacağını, önümüzdeki yılların zor ve çetin günler olacağını söylerseniz, bu da kötümser fakat yine sağduyulu bir ifadedir.

Sigaraya karşı çıkmak, trafik kazalarının artışına makul gerekçeler bulmak, sokak hayvanları ve sokak çocukları konusunda her şeyi devletten beklemeyip, mahalleli olarak bir dizi önlem almak, siyasete aktif olarak katılmak filan da sağduyu sahiplerinin işlerindendir.

Hele hele, ağlaya sızlaya hoşgörü çağrıları yaparak, "Türkü, Kürdü, Lazı, Çerkezi..." nakaratlı türküyü her gün yeniden söylemek öyle sağduyulu bir iştir ki, tadından yenmez.

Sayın sayabildiğiniz kadar: Türkiye'de mümkün bir dönüşümün sermaye birikimi ve 'bizden' holdinglerle olabileceği, yurtlara çocuk devşirmenin gelecek nesli kurtaracağı, hatta bir müslümanın muhakkak araba ehliyeti alması lüzumu...

Hepsi de sağduyudur.

Karşı pencereden görülenler de farklı değil.

Onlarınkine hafif 'solduyu' demek mümkünse de, durdukları yer bakımından pek fark yok.

Harika çocuk Bedri Baykam'ın, bir sabah dağ başını duman aldığını görünce, tuallerini bırakarak cepheye koşması...

Türkiye'nin mum istihsalinin yaklaşık yüzde seksenbeşinin Uğur Mumcu'nun kabri başında telef edilmesi...

'Üst düzey askeri yetkili'nin poster ve anahtarlıklarının piyasada kapış kapış gitmesi...

Altmışbeşmilyon'un güvence olarak Yekta Güngör ile Süleyman Demirel'i seyretmesi...

Rektör cübbelerinin yollardan siyah ırmaklar gibi akması...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Resepsiyonlar, tabanca üzerine yeminler, aritmatik...
Sağduyu...

Eğer sağduyulu olursanız, eviniz hangi kampta olursa olsun güvendesiniz.

İş Bankası bile bunu tavsiye ve telkin ediyor zahir.

Sağduyu.

Bundan kastım, ‘aklıselim’ anlamındaki sağduyudan ziyade, bize dayatılan düşünme biçimleri, ifade kalıpları ve yol-yordamdır.

Yani, ‘hiss-i müşterek’.

Yani, geçer akçeyi bozdurup bozdurup harcamak.

Tarz-ı siyasetiniz ne olursa olsun, bu cıvık düzenek içindeyseniz iyisiniz. Söyleminiz âlâ, kalbiniz ferah... Artık hoşgörü mü dersiniz, iktidar için ince hesaplar mı; hepsi olabilir.

Fakat isterseniz bir de kalkıp Hazret-i Mesih’in yeryüzüne avdetinden, yahut Deccal’in zuhurundan bahsedin.

İsterseniz seçmeli ders olarak Şiblî’nin Ahkâmü’l-Cân’ını isteyin.

Yahut eğer kolaysa Siyaset Meydanı’nda Kıyamet ahvalinden bahsedin.

Sağduyumıza sığar^{ca}, evimizde bir testi ve bir hasır bırakıp gayrını ateşlere verelim.

Diyelim ki bir bilimsel kongrede, ‘gazete okumak mekruh olup, televizyon şeytan icadıdır.’

Yapamayız. Yapamadığımız için de, elimizde emanetten geriye tuhaf ve bölük pörçük bir şey kalıyor. Öyle oluyor ki, ahkâm şuuraltına tıkılıyor; gerçekte bizim atardamarımız olan üç beş adam da, ‘fevrî, çıkışı lüzumsuz’ nidalarıyla alaşağı ediliyor.

Çünkü bize dayatılan şey, sürü içinde yalnız bir koyun olmaktır.

İster sürmeli, ister boynuzlu.

Karşı tepelerde de, bir heyula, dişleri bilenmiş zalim bir kurt.

Hain sağduyu.

KADIN DÖVMENİN İNCELİKLERİ

Ortalık yine çalkalanıyor.

Bir kadın muhabir, “kutsal görevi”ni ifa ettiği sırada tartaklanıp dövüldü.

Aman aman iyi olmuş diye el çırpın yok tabii.

Nihayet, muhabir hanım aldığı darbelerle, dayağı atan ise başındaki dert ile kaldı.

Bir de varsa eş dost...

Bu olayı renkli camlarından bize ulaştıranlarsa, iyi bir haber çıkarmanın, o haberi bir kıyamet haberi gibi bize iletmenin keyfini sürüyorlar.

Ve diyorlar ki, “Türkiye’yi orta çağ karanlığına götürmek isteyen gerici zihniyet, bu olayla birlikte kendini bir kez daha gözler önüne sermiştir!”

Bu “olay” da zaten sırf bunu söyleyebilmek için değil miydi?

Tamam işte...

Nietzsche demiştir ki: “kadına mı gidiyorsun, kırbacını unutma!”

Bittabii bu, “şaklat koçum kırbacı şunun sırtında!” anlamına gelmiyor.

Bu, dünya hayatında erkek iradesi ile kadın işlevi arasındaki dengeyi betimlemektedir sadece. Çağdaş dünyanın bir türlü anlamadığı, anlamak istemediği “denge”yi...

İslâm kaynaklarına göre, kadına hüsn-ü muamele esas. Pek çok şartla birlikte eğer ortada bir “nüşûz” (serkeşlik) varsa, önce nasihat, sonra yatakların ayrılması, ve nihayet hiç biri kâr etmezse belli sınırlar içinde darb...

Bunun ötesi ise meşrebinize göre isim bekler; artık maçoşluk mu olur vahşet mi...

Bunu bol bol Ramazan sayfası hazırlayıp otuz kupona Kur’an meali dağıtanlara hatırlatmak lâzım.

Bizde böyle...

Nasılsa yapacaklarını yapacaklar.

“Takunyalılar” diyecekler, medya kuşlarını başörtüsü’nden kaldırıp Kalkancı Vak’ası üzerinden “İslâm’da kadın erkek ilişkileri” ne getirecekler.

Hanım muhabirin hastane odasına gül buketleri ve karanfillerle ziyaretler yapıp, dikenleri bize atacaklar.

Fakat olayın nasıl cereyan ettiğini, gazetecinin muhatabına neler sorduğunu, dahası nasıl yaklaştığını hep olduğu gibi es geçecekler.

Plaza ağalarını ilgilendiren, kameramanların neden taşlandığı, muhabirlere neden kin duyulduğu değildir. Onların hesabı pek başka.

Onların haberi kutsal, yorumu hür ve reytingleri dokunulmazdır.

O saadetlere garkolmuş azınlık dışında da vatandaşın alayı zencidir.

Enselerinde boza pişirilir. Çarşaf lar giy ilip Fatih’te kışkırtmalar yapılır. Hükümetler devrilip darbeler ima edilir. Gak derler kelle, guk derler infaz.

Amma ki, birisi patlar da yumruğu atarsa, ekmeklerine yağlar ballar sürülür.

Eli kolu bağılı halkı, efendilikten, uygarlıktan dem vurup ha bire şaplaklar lar.

Netice, kadın dövmek ince iş tir. Ama varlığınıza karşı giriş ilen bu sistematik ve haince hareketle baş edebilmek, çok daha fazla maharet ister.

“Zenciler” bu mahareti gösterdiklerinde de, bu ağalar ve bu beyler çoktan vize iş lemlerini bitirmiş, VIP salonunu arş ınlamak tad ırlar...

SİĞİR DİLİ YAHUT ‘SÖZ OLA KESTİRE BAŞI’

Şöyle az geriye kaykılıp bakmak lâzım arada.

Otobüsler nereye gidiyor, simitler kaç grama düştü, kömür fiyatları nerelerde, uzun yakalar tekrar moda mı, intihar eden kız sayısında oranlar ne durumda, yapma çiçekleri daha ziyâde hangi sosyal tabaka tercih ediyor?

Niye beş yıl evvel bir fino salgını dolmacı hatunları kasıp kavururken, bugün aynı mahlûkat sersefil sokaklarda?

Niye beş yıl evvel söylenenler bugün söylenmiyor?

Yahut -daha da önemlisi- neden aynı şeyler söyleniyor?

Bunlar önemli şeyler efendim.

Yani insan bilmeli, söyleyenle söylenen arasında uçuşup duran nedir?

İpek gibi şualar mı, kaya parçaları mı?

Yunus şöyle demiştir:

“Söylememek harcı söylemeğin hasudur

Söylemeğin harcı gönüllerin pasudur.”

Demek olur ki, söylememek, dile iktisatlı olmak, dahası söyle-necek olanı lisan-ı hâl ile, veyahut sahih bir dille aktarmak, söylemenin en hası. Buna karşılık, söylemenin iyisi de, gönülleri paslandıran bir sızıntı, pis bir akıntı.

İlim der ki, dilini tutacaksın.

Ve şöyle der: eğer onu açarsan, hakkını vereceksin.

Değil midir ki, “erkeğin güzelliği, lisanının fasahatindedir.”

O hep bildiğimiz şey yani: eline, diline, beline...

“El” ile “bel” gitti gider. Peki “dil” yerinde mi?

Değil.

Salât ve selâm olsun, Peygamberimiz şöyle buyuruyor: “Tıpkı sığırların dilleriyle yemesi gibi, dilleriyle yiyen bir zümre çıkmadıkça kıyamet kopmaz.”

Size ben pabuç gibi diliyle hangi zümreyi sayayım?

Talk-show'cu bir zibidi, bir kadın şarkıcıyı alkışlarla davet ediyor sahneye: “Şimdi deee... Bir büyük yıldınız!.. Bir İlaaaaahh!...”

Reytingler kırıyor herif.

Onlara bakarsanız, Hami'nin serbest vuruşunda kaleciyi “ilahlar” kurtarıyor mesela.

Mesela, kaç cin fikirli reklamcının sloganı var kafalarımıza kazınan, bir düşünün.

Şakır şakır alkışladığımız siyasîler, son seçimde hangi anahtar “sözcük”leri kullandılar?

İmage-maker'lar neler fısıldıyor bizlere?

Ne güzel de köşe oluyorlar değil mi; tolk şov yıldızları, futbol endüstrisinin aktörleri, nutuk çekme ustaları...

Dilleri upuzun. Sığırlar gibi dilleriyle mamur ediyorlar dünyalarını...

İyi bir “dil”iniz varsa, iyisiniz. Eğer üstüne alımlı bir kürk de atarsanız, onun adı “prezentabl” oluyor.

Kendinizi iyi “pazarlıyorsunuz”. Erdemlerden bir erdem bu. Diliniz varsa, köşe oldunuz getti.

“Dilek” sözcüğü, “dil”den; “dölek”in menşei de.

Dil, başlıbaşına bir zenginlik, bir “döl” kaynağı.

Sırf onunla, kemiklerin çatırdadığı, kafaların patladığı hayat kavgasını yukarlarda bir yerlerden sırtarak seyretmek mümkün.

İnsanları “kafalamak” için birebir.

Tabii bir de bunun sonrası var. O sonrasında da, kendi kafanız için kimse garanti veremez

Demişler ya, “söz ola kestire başı...”

MEL MEL BAKAN PROF.'LAR

Bizim memlekette profesör olmak kolay, hem kaymaklıdır.

Tansu Çiller'den anlayın ki, kitabınız, makaleniz filan olması gerekmez.

Bunlar illâ lâzımsa, kopya çekiverirsiniz. Sistem zaten yakınızın bitidir. Katsayı hesaplamaktan, tekaüd saymaktan ilme sıra gelmez zahir.

Diğer yandan, memleketin çağdaş ve bilimsel geleceğini elinde tutan bu zevat, ellerindekini kime devredecekleri hususunda şaşırtıcı bir ferasete sahiptir.

Milletlerarası toplantı ve rekabette munis kuşlara dönen adamlar, mesele kadro olunca aslan...

İşsiz gezdiğimiz günlerde, dediler ki asistanlık sınavı var, gittik girdik.

Elhak, ben ehil ve hazır olmadığımı anladım. Ama nice civan gibi çocuklar o bir kişilik münhal kadro için kıyasıya vuruştular.

Ne oldu bilir misiniz?

O asistanlığı, o vakte kadar fevkalâde dolmalar saran ve topan yastıklar dolduran otuzbeşlik bir hatun kişi kaptı.

Bölüm başkanı prof.'un zevcesi...

Has hocaları, kürsüsüne hayatını koyan fedakâr profesörleri tenzih ettiğimizi söylemeye hacet tabii ki yok.

Ama, bir mesleğin bütün erbabına birden “kutsal” deyip de bir daha asla kafasını oraya çevirmeyen Türkiye'ye özgü o salaklığa da dışar olmayalım.

Bu ülkede polis kutsaldır (Hakkari'ye sürülenler hariç), asker kutsaldır (ordudan atılanlar hariç), çağdaş tabibler kutsaldır (doktor Şükran Erdem hariç), öğretmenlik kutsaldır (başörtülü olanlar hariç), hemşirelik kutsaldır (Sivas'ta mektep birincisi olmasına rağmen kürsüden alaşağı edilen hanım hariç)...

Eh, prof.'lar da kutsal olmasa ayıp kaçır.

Zaten, aklı kıt topluluklar, kutsallıkta bir türlü iktisat edemez.

Sizlere, boyalı gazetelerin sırta sırta aktardığı bir haberden söz açıyorum.

Şu kasaplara gelesi Koyun Dolly'yi hatırlayın, hani şu kopya koyun.

İşte bu mesele hakkında, Diyanet'in Din İşleri Yüksek Kurulu bir fetva hazırlamak, böylece mü'minlerin aklına takılan noktaları aydınlığa kavuşturmak istemiş.

Eh, ne yapsınlar, açmışlar telefonu anlı şanlı Darülfünun'a, randevu istemişler.

Kutsa! hacedandan bilgi rica etmişler.

Cevap ne olabilir? Doğrusu ben, bu prof.'ların aczlerini muterif olmalarını, "kusura bakmayın, bizim laiklik nümayişimiz var, siz bilmem hangi ecnebi üniversitesinden bunu sual edin" demelerini beklerdim.

Nerde!

Şöyle demişler: "buraya sarık ve cübbelerinizle gelmeyin!"

Yahu, bu ne kibirdir?

Siz şu vakte kadar memleketin çetin patikasını hangi "fetva" nızla salim kıldınız ki böyle koca koca burunlarınız vardır?

Balıkları ölen Sakarya'ya mı çare buldunuz, birbirini kıran talebelerin dertlerine mi?

Ben miydim her ihtilal sonrası iki eli kanda olsa da koştura koştura anayasalar hazırlayan?

Yahu, hakikaten siz var mıydınız da böyle bir cevap verdiniz? Siz var idiyseniz, niçin tartışılan her meselede biz köşe yazarlarından Hülya Avşar'a kadar pek çok lüzumsuz vatandaşımızın B kalite fikriyatından istifadeye mecbur tutuluyoruz?

Türkiye için bir projeniz var mı? Zırt-pırt cübbe giyip yürüyüş yapmaktan gayri, hangi beynelmilel platformu titrettiniz?

Hangi makaleniz hangi ciddi mecmuada çıktı da bir gürültüdür aldı dünyayı?

Ve madem bütün memleket sizin rahle-i tedrisinizden geçmiş tir, niye manzara bir "saldım çayıra mevlâm kayıra" manzarasıdır?

Siz ne yaptınız? Her şey bir yana, Koyun Dolly'yi siz mi kopyaladınız ki, Diyanet'in hocalarına tepelerden nazar edersiniz?

Gerçek şu ki, bu saldırgan tutumları hanidir "bu halkın başına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

zahmetli” olan prof.’ların dünyadan haberleri yok.

Onlar, üçyüz yıl öncesinde kalan vahşi bir pozitivizmin artık arkeolojinin ilgi alanına giren kalıntılarını temsil ediyorlar.

Türkiye’nin salâhı, bu safralar çekip gittikten sonra, gittikçe daha fazla ışıyacak bir toplumsal aklı tedarik edebilmesinde...

Fetva için bunlara kaldıysak yandık. Çünkü bütün insanlığın bambaşka bir dönemeçte bulunduğu bugün, onlar hâlâ bir engizisyon mahkemesinin penceresinden mahmur gözlerle dünyaya bakıyorlar.

Bomboş, mel mel...

Öyle ki, Koyun Dolly’nin nazarı bile daha manidar...

ELEMAN ARANIYOR

Bankaları nasıl bilirsiniz? Ben iyi bilmem, yerin dibine girsinler. Faiz maiz ayrı mesele, fakat bankalarda kapitalist dünyanın bir hülasasını görmek mümkün. Belki kuyruklarında sıkıcı dakikalar geçirdiniz, belki aldığınız kredi yüzünden ocağınız söneyazdı, belki küçük bir havaleden dünyanın parasını aldılar. Ya da belki, bankanızdan pek memnunsunuz, bir dediğinizi iki etmiyorlar, el üstünde tutuyorlar sizi. Ne olursa olsun, bir banka iki şeyin terkibidir: bir, makinanın bile tahammül edemeyeceği bir tekdüzelik içinde durmadan dönen bir iş; iki, fakat dışarıdan seyredildiğinde pırıl pırıl, cilalı, imaj sahibi, gülen bir dünya. Böylece temeli aldatmak, yalanla saptırmak, ve giderek azdırmak olan bir çark, dönme-ye devam eder. Abdülhak Hamid, şöyle anlatmıştır bunu:

“Para mâbud, bankalar mâbed”

İmdi, şunu okuyun: “... Beni akreditif gişesine koydular. Gerçi kolay bir iş, fakat beyaz saçlı ve girdiği gün hesapla alışverişim yok diyene verilecek vazife değil. Sıkılıyorum, utanıyorum ve ortada çırılçıplak duran bir adam gibi olduğumu zannediyorum. Bir ufak yahudi veya rum çocuğunun kolayca yapacağını ben burda yanlış yapmaktan korkuyorum.... Bu vaziyette, her şeye rağmen nihayet bir hafta tahammül edebileceğimi zannediyorum. Patlayacağım.”

Bu satırlar, Ahmed Haşim’in bir mektubundan alındı. Şimdi siz, “tabii, şair ruhlu adam, tahammül edemedi” diyebilirsiniz. Nihayet, dünyanın dört bir yanında binlerce insan bu işlere kapağı atmak için birbirini çiğniyor. Fakat kazın ayağı öyle değil. Haşim, Osmanlı Bankası o’nun ilham meleğinin kanatlarını örselediği için değil, fakat bir bankanın insan olmakla, insan fıtratı ile ne kadar uzak ve ne kadar ters olduğunu anladığı için şikayetçidir.

Banka, çağdaş iş sisteminin bir simgesi. Sabah dokuz, akşam onsekiz arası bir makina olmanın, kafası dumanlıyken, gönlü gam-

lyken bile sahtesinden gülmenin, terfi için sonu gelmez kulisler yapıp entrikalara girişmenin simgesi. Modern dünyanın bütün işleri böyledir: mankenseniz, cildiniz kadar ekmek yersiniz, otuzundan sonra yallah! İşadamı iseniz, stres topları çevirirsiniz avucunuzda, buz gibi iş yemeklerinde, ciğeri beş para etmez adamlarla al takke ver külâh olursunuz. Memur iseniz, sakal bırakamaz ve gravattan kurtulamazsınız. Liste uzar gider. Ki bunda bir bit yeniği vardır.

Patronlar eleman aradıklarında, “adam” aramış olmazlar. Adı üstünde, “eleman”dır; yani hiç durmayacak olan bir çarkın parçası. Makinayla tek ilişkiniz, diğer parçalarla aranızdaki cıvık yağdır. Elemanlardan hiç biri, bütünün gidişatı üzerinde söz sahibi ve etkin değildir. Böylece, gazetelerin “insan kaynakları” (evet, “kaynakları”. Çünkü, insanda tıpkı kömür ya da kereste gibi tüketilmek üzere tedarik edilmektedir) sayfasını açan herkes, insana pek yakışan o aksiyonu, o bereket ve mucizeyi vestiyerde bırakarak şirketin kapısından girer. Kapıda ayrıca, rızık, bereket, sanat, zanaat, özel kabiliyetler, insanî farklılıklar da bırakılır. Bir hammadde olarak girer ve emekli bir posa olarak çıkarsınız.

Yuppi'lere acırım. Oldum olası kolları dirseklerine kadar çamura batmış kerpiç ustalarını, ağzı çivi dolu kunduracıları, gözleri bozuk saatçileri, köylere kurumla girip çıkan minare ustalarını ve kafdağından getirdiği incik boncuğu satarak muazzam kârlar eden katırlı çerçileri severim. Abdülhamid'e, sırf siyaseti yüzünden değil, o zarif ağaç işlerini yapmasından ötürü de hürmetim vardır.

Bir de, elektronik dehası, metro uykucusu, şirketinden kovulunca intihar eden Japonlara asla hayran değilimdir. Onları, bir metre elli santimlik manyaklar olarak görürüm.

BU TİTREYEN KIÇLAR NE OLA?

Kutlu olsun, artık azınlıktayız.

Yahut anladık bunu.

Samsun'da öküz dövdülerdi de Panter Emel nâm hatun koştu-rup hayvan haklarını kahramanca müdafaa ettiydi.

Ya şu konkenden yeni kalkıp hava almaya çıkanların taarruzu karşısında, nerede bizim yüzde doksandokuz virgül doksandoku-zumuz?

Hangi Ankara ki bu, gri sokaklarında yüz bin camiye karşı bağı-rılıyor?

Daha neyimize sövülecekti?

Elhak, bidayetteki garipliğe avdet ettik.

Dövene elsiz, sövene dilsiz.

Meraktayım; şu deryalar gibi hoşgörü sahipleri ne derler bu işe?

Hiç-bir savaş tamtamını biz çalmadık.

Büyük kararları biz vermedik.

Biz başbakan asmadık. CHP biz değildik. Resmî görüşmeleri biz yapmadık.

Tayyarelerde hangi şarabın ikram edileceğini biz belirlemedik.

Şehirlerin imar planları da, maarif kongrelerinin kararları da biz-den çıkmadı.

Kişi başına ikiyüzmilyonluk borcu kuyruklara biz takmadık.

Çatlı'nın yanında bir 'çember sakallı' oturmuyordu.

Hatta tam tersi, iyi vergi verir, dürüst esnaf olurduk. Cephede muntazam saf tutardık. Az çorbaya kanaat, aldatılmaya tahammül ederdik.

Eyleme geçmezdik; bir dakika karanlığı bilmezdik, meclisin faks numarası defterimizde yoktu.

Fakat yine de yüzlerimizde onları korkutan bir şey vardı.

Bütün "kahrolsun şariat" diyenlerin yüreklerini hoplatan bir şey...

Kalbimizin tâ içinde, cümle yalanları, bütün sahte tanrıları red-deden, ve yalnız varlığıyla onları yıkan bir ışıklı yol vardı.

Şariat-ı Garra.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Halkın dinî duygularını rencide etmek”ten hep geri durmuşlardı.

Artık durmuyorlar.

Durmayacaklar da.

Aba altındaki sopa üste çıkacak.

Hukuktan başka her şeye bulaşan şu dernekle, fason solcular kafa kafaya verip bağrıştılar:

“Kahrolsun Şeriat!”

Kumalık düzenine karşıydılar, sanki kuma olabilirlermiş gibi...

Kimisi oynuyor, kimisi düpedüz göbek atıyordu.

Bilir misiniz hep aklıma ne geldi?

Belki bambaşka bir tabloyu çiziyor ama, işte şu Hadis-i Şerîf:

“Devs kabilesinin kadınlarının kışları, Zü'l Halasa putunun etrafında titremedikçe Kıyamet kopmaz...”

Evet...

Karanlık bir gecenin parçaları gibi fitneler...

Laik ve çağdaş olmayan analar dua etsin.

CEVAP VER KULE !..

70'li yılların iki gözdesi vardı: biri sinema, diğeri şu yüzlerce kentsoyluyu bir anda Atlantikten aşırın devasa tayyareler.

Bu ikisi birleşince de, Holywood'un gözdesi ortaya çıkıyordu: felâket filmleri.

Koca uçak, bembeyaz bulutların üstünde tatlı tatlı yüzmektedir. İçinde, hepsinin hikayeleri başka başka yüzlerce yolcu.

Derken, önce sağ kanattaki motordan gelen zırlıtı, sonra pilot kabininde yolculara sızdırılmamaya çalışılan bir korku ve telâş, ardından bir yıldırımın kanattan gürültüyle ayırdığı motor.

Coni'lerle Meri'lerin etekleri tutuşmuştur. Hostes kızlar, mütemadiyen sükunete çağırmakta, sonra uçağın helasında gizli gizli ağlamaktadırlar.

Ve kahraman... Artık Robert Mitchum mudur, yoksa Kirk Douglas mı; uçağı sâlimen yere indirmeye kararlı, telsizi alır eline ve haykırır:

“Kule, cevap ver, kule!”

Kule, akıl vermektedir. Pusulanın bozulduğu yerde o devreye girmekte, yönü tarif etmekte, yordamı bildirmekte, en önemlisi de “telâş edecek bir şey yok; biz buradayız ve birlikteyiz” demektedir.

Her havaalanı kulesinde muhakkak kravatını gevşetmiş, onsekiz saatlik uykusuzluğunu elinde tuttuğu plastik bardak kahvesiyle gidermeye çalışan, tecrübeli ve fakat havaalanı idaresiyle, hiç değilse ulaştırma bakanlığıyla kavgalı bir kule görevlisi vardır.

Uçak sağ salim iner.

Çünkü O, oradadır.

Bu şablon bizim ahvalimize pek uyuyor desem, acaba fazla mı eğip bükmüş olacağım?

Fakat hayır. Altmışbeş milyon Türkiye insanının bir motoru kopmuş bir uçakla hüsrana doğru pike yaptığı herkesin malumu.

Bir kaç dirayetli idareci, üç beş namuslu bürokrat, bir avuç dü-

rüst adam belki bu uçağı kurtarmak üzere uğraş veriyorlar.

Gecelerini gündüzlerine katıyorlar. Terliyorlar.

“Sakin olun!” diye bağıyorlar, bizi bir kaç dakika yatıştırıyorlar belki.

Ya kule?

Oradan ses gelmiyor.

Telsize her yapışmamızda, frekanslardan parazit taşıyor. Ses işitilmiyor.

Yahut, daha da acısı, konuşan yok.

Kule, cevap vermiyor.

Tevafuktur, öteden beri esrarengiz mahfillerinde halka pek yüz vermeden, yarı deli, yarı dâhi bir hayat sürerek eser verenler için “fildişi kulede” denir.

Şahsen, bu “fildişi kule” lafındaki sitem payına hiç katılmadım. Fildişi kule’yi elzem buldum hep.

Ne yani, kendisinden damıtık üç beş söz, yahut kayda değer bir kaç kelime beklediğimiz adam mitinglerde konuşup açığoturumlara mı katılsın?

Ama doğrusu fildişi kule sakinlerinin de bazı zamanlar bir söz etmeleri gerekiyor.

Şişmiş balonlara iğne gibi, büyük hastalıklara bir kaşık acı ilaç gibi, uyuyanların yüzüne bir bardak soğuk su gibi bir “söz”.

Tam da gemi parçalanmaya giderken, tam da uçağın burnu keskin kayalara yönelmişken bir “söz”.

Bir yön, bir öğüt, bir söz.

Yok. Kule, cevap vermiyor.

Vahşi bir irtifada, donuk ve korkulu bakınıyoruz.

Kırmızı düğmenin nerede olduğunu yalnız kule biliyor. Fakat o yok ortada.

Hostesler ne kadar sıırıtsa da, ben motorun denize çakıldığını gözlerimle gördüm.

Bağırışım o yüzdendir:

“Cevap ver, Kule, cevap ver..!”

FUTBOLDAN TEHARET

Millî Gazete'den Mevlüt Özcan, aksırmak ile esnemek arasındaki farkı yazdığında kıyamet kopmuştu.

Her Allah'ın günü dört gazete sayfası yağ aldırان karılarla orgazm hikayelerine dair ekler vermek çağdaşıktı ve fakat Özcan'ın yaptığı çağdışılıktı.

O şaşmaz düşmanlık güdülerıyla çullanıverdiler.

Normal şartlarda ve aklıbaşında bir cemiyette kendisine asla söz düşmemesi gereken Fatih Altaylı gibileri, ağızlarını bile bozdular.

Bense bu yazıyı ve bu tartışmayı hayırlı bir gelişme olarak gördüm.

Ümidim kabardı. Dedim ki, bundan böyle, kendimize ait küçük küçük şeyleri sabır ve özenle kendimize mal etmeye devam etmeliyiz.

Komşu kapısının kaç kere çalınacağını, eşlerimize karşı muamelemizi, nasıl aksırıp nasıl öksüreceğimizi iyice bellemeliyiz.

Anladım ki, bu heriflerin çağdışı ilan ettikleri her şeyde bizim için bir hayır vardır.

Futbolu lânetlemek gibi.

Futbol delileri sarhoş bir haftayı geride bıraktılar.

Sesleri kısık, ruhları yorgun.

Avrupa maçlarını bitirmeden, şimdi birer doz da Türkiye ligue-rinden narkoz...

Tebasını uyutmayı vazife belleyen faşistler ve firavunlar için birebirdir futbol. Derler ki, Franco, İspanyol mühendislerine “bana yüzellibin kişilik bir uyku tulumu yapın” demiş de Barnebau Stadı bu emirden doğmuş.

Şimdi kanalizasyonu olmayan ilçelerde bile birer “uyku tulumu”...

Ömründe Kemalettin Tuğcu, hatta Kara Murat bile okumayan protein fukarası geçkin gençler, vapurlarda satır satır futbol gazeteleri okuyor.

Türkiye gazetelerinde, adına futbol yazarı denen tuhaf mesle-

ğin mensupları, üniversite rektörlerinden daha etkili ve yetkili.

Hangi birini saymalı, çok azman bir ahtapotun kolları, son rızıkları da bilet ve gazete ve maç çıkışı şarap ve flama ve poster adı altında sızdırıyor. Memleketin nasıl adım adım çürüdüğünü görmesi ümit edilen son dikkatler ve son kafa yormalar, ceza sahasına kısılarak bakılan gözler ve berber dükkanı tartışmalarıyla heba ediliyor.

“Penaltıydı ulan!”, “hayır, değildi !”

Dünya ve ahireti tartışır gibi tartışıyoruz...

Cumhuriyet Bayramı sırasında, Beşiktaş, Polonya takımını yendiğinde Hürriyet gazetesi hep yaptığı ucuz duygusallığı yapıp manşet attıydı:

“İşte Atatürk, Beşiktaş’ın gençleri..!”

Sanki Atatürk, bulutların üstündeki “sofra”sında, yanında Salih Bozok ile Fali Rıfkı olduğu halde Türkiye’yi izlemektedir de, Güneydoğu, terör, enflasyon, irtica gibi pek çok sorunu izlemekten kısılan gözleri ve ağrıyan başı Hürriyet’in bu manşetiyle birlikte aydınlanacak, tüy gibi hafifleyecektir.

Medya patronları, yani bütün o kalbimizi kendilerine kapütülasyon olarak verdiklerimiz, şu “gooooool” sesleriyle bize sesleniyorlar aslında.

“Uyumaya devam edin” diyorlar, “sizin günde 60 kişinin öldüğü bir ülkeniz ve dağlar gibi derdiniz yoktur.”

Mafya babaları başkan, Türkiye şampiyon. Kuyunun dibinden sesimiz geliyor: “Avrupa, Avrupa duy sesimizi!”

Tanrıya seslenmeyi unutan Türkiye’nin sara çığıkları bunlar.

Tıpkı esnemek ve aksırmayı öğrendiğimiz gibi, asil bir zevkin ve nezih bir eğlencenin nasıl olabileceğini de öğreneceğiz. Milyonlarca sahtekârlığın döndüğü plastik çimlerden çıkmazsak, zehirleneceğiz.

Futbol, evet, bütün dünyayı sarmıştır. Tıpkı hamburgerler, viskiler, porno filimler ve Bangkok’ta fuhşa itilen çocuklar gibi yaygındır.

Biz de her “gooooool” sesiyle ayağa fırlayan beş milyar gibi mazlumuz.

Ne atlarımız var, ne cirit değneklerimiz.

Ve her ağzını açan da, “futbol” diyor, “dünyanın en yaygın ve

en güzel heyecanı”.

Fakat unutmayın, öyle bir yerdeyiz ki, birileri “dünyayı baştan başa saran” bir şeylere direnemezse, onlardan arınamazsa, dünya artık dönmeyecek.

Şu pislikten arıalım.

HALKIN HALLERİ

Halk hakkında ancak halk yarıdakçılığına ihtiyaçı olmayanlar rahatça iki çift lâf edebilirler.

Siyasetçi, halkın emrindeki zavallı bir köle olduğunu söyler durur hep.

“Beni”, der, “buraya bu halk çıkardı ve ancak o indirir.”

Oysa onu oraya çıkaran, pahalı reklam kampanyaları, imaj yapıcılar, bir de sözünü ettiği halkın çaresizliğidir.

Maksim’de sahne alan tüylü assoliste, ya da Urfa’dan gelip de magazin basınına düşmüş türkücülere bakarsanız, avuçlarını patlatırcasına alkış tutan bu halk olmasaydı, şimdi mahalle berberinde manikürcü yahut inşaat kalfasıydı.

Halktır. Adamı vezir de eder, rezil de.

Futbolcuyu millî kahraman, Demirel’i çare yapmak kudretindeki bir yığındır halk.

Esasen, kimse de bu “halk”ın ne mene bir şey olduğunu bilmez.

Yalnızca “halk plajlara hücum edip de vatandaş denize giremediğinde” ne olduğu biraz anlaşılır gibi olur.

Her birey için, kendisi dışındaki herkes halk’tır.

Özellikle, bir kürsü ya da meydan bulup konuşmaya başlayan kişi için, gayrısı silme halk’tır.

Köşe yazarları (benim gibi toy olanları değil) için, köşenin ve patron odasının dışında kalan herkeştir halk.

Ve 2022 seçimlerinde aday olmayacağım için rahatça söyleyebilirim:

Halk, hiç bir şeye ilaç olmaz.

Televizyonlarda gazeteciler ve siyasetçiler her seçim sonrası kafa kafaya verip üç saat konuşur, sonunda biri şöyle bağlar meseleyi: “efendim, esasen halkımız bu seçimle çok ince bir mesaj vermiştir.”

Diğerleri kafa sallar: “ya, ya evet; valla öyle!”

Birisi, az daha çıkıntılık yapmak için, tepki oylarından, ekmek kavgasından filan dem vurur. Bunlar, özellikle bize haklıymış gibi görünen heriflerdir.

Oysa mesaj filan yoktur ortada; tam bir karmaşa vardır. Ve mesela, “bu nasılsa kazanamaz, kötü filan ama biz yine de şuna verelim” gibi harikulade bir rey mekanizması çalışmıştır.

Ve yine mesela, kiracıların partisi, genellikle ev sahibinin parti-siyle en çok dalaşan partidir.

Demokratik terakkimizi bu incir çekirdeklerine borçluyuz.

Eğer ortada çok sevdiğimiz ve övündüğümüz bir halk varsa, muhabbetimizi bir daha gözden geçirelim.

İntihar etmek için dama çıkana “atla, atla!” diye tempo tutan biziz. Biziz işte Cevher Dudayev şehid olup da Kafkas dağlarında iri bir ümid yıldızı söndüğü akşam, ağzı bir karış açık televizyonlarda fener-cimbom maçının bilmem ne pozisyonuna dalıp giden. Çılgınca severek başımıza tac ettiğimiz bir başbakan yağlı iplerde sallanırken gıkını çıkarmayan biziz. Lawrance’a mezarında göbek attıracak kadar bir basiretsizlikle “ulan bu Araplar da bizi hiç sevmez bel!” diyenler biziz. Oğullarımızın ve kızlarımızın hesabını sormayan biziz. Kara gözlüklü hınzır bir gazeteci emir verdiğinde, yüzükoyun yere kapanacak kadar ödlele olanlar biziz. Tekirdağ rakısı ile Binboğa arasındaki farkı en ince ayrıntısına kadar hıfzedip, Beyazıt Kütüphanesi’nin yolunu bilmeyen biziz.

Listeyi uzatmaya ne hacet.

Biz böyleyiz ki, Türkiye böyle!

Hamleyi halk yapmaz.

Onu, avuçlarını ısıtarak ızdıraba garkolanlar yapar.

Bir gün, daha yüksek bir güneşin doğabileceğini delice ümid eden ve bu rüyayı mecliste torpil aramaktan daha aziz tutanlar yapar.

Bizi yürütenler, bize rahatsızlık verenlerdir.

Delilerdir. Toto kolonunun nasıl doldurulacağını bilmeyenler, fırsat varken voleyı vurmayanlardır.

Biliniz ki, Stalin denen mendebur adamın cenazesini görebilmek için, halk izdihama sebep olmuş, bin beşyüz kişi ayaklar altında ezilerek ölmüştür.

Çünkü, sütü verilmiş ve altı değiştirilmiş bir bebek kadar kolay uyutulur halk.

Öyle susuzdur ki, gözleri görmez.

Hep o çıkacaktır karşımıza.

Uğruna serin çeşmeler getirmek için çırpındığımız halk.

ÇETE

Türkiye gırtlığına kadar çeteye batmış.

Şaşmayın, daha önce de bu kadar fazla çetemiz vardı.

Birinci Kılıçarslan, 600 bin kişilik düşman ordusuna karşı, kendi kuvvetlerini çetelere bölerek bir “gerilla” hareketi yaptı da, altı ayda muazzam düşmanının sayısını 100 bine indirdi.

Akıncılar’a da çeteci diyebiliriz.

Gider, yağmalar, yıpratır gelirlerdi.

Kurtuluş Savaşı, çeteler marifetiyle kazanıldı belki de. Hatırlayın şu Demirci Efe’leri, Çerkes Ethem’leri...

Görüyorsunuz ya, adı çete olan ne çok teşekkül gelip geçmiş.

Biz bu son başımıza geleni, başka türlü adlandıramadığımız için çete diyoruz.

Mafya demek belki daha doğru.

Çok kirliler. Hiç bir mukaddesleri yok.

Yalnızca kahvehane muhabbetiyle “takıldıkları” şövenist bir milliyetçilikleri, soykırımı bile vakay-ı adiyeden gören kanlı gözleri var.

‘Cep telefonlu magandalar...

Dergâh’ın son sayısında Hakan Arslanbenzer’in şiirini gördünüz mü?

*“Sokakların pıçaksız çocuğu altı numara
Örtmene çasıt giden Atalay’ı peşliyor
Kanalın oraya varınca Atalay’ın bitkin
Halini yakışıklı buluyor da çetesine
Katıyor bu bir hayli yetim çocuğu...”*

Burda da bir çete var...

Öğretmene casus giden hasmını affeden bir çete.

Fakat “Altı Numara” ile Abdullah Çatlı arasında bir fark var.

Yekta Güngör Özden’le de bir fark...

Mafya ile çete arasında bir fark...

Yalnızca bir fark.

“Altı Numara”, hukukun üstünlüğü’nü filan takmıyor.

“Altı Numara”, öğretmenlerden korktuğu için şöyle ya da b  yle davranmıyor...

Mevzuatı ise hiç ipleniyor.

Fakat “Altı Numara”, eğer bir şey yaptıysa bunu “adalet” için yapıyor.

Çok derenden, yetmi i aşkın dededen kendisine akan bir ır-mak adına yapıyor.

“Bir hayli yetim bir  ocuk” olduğu için yapıyor yapacağını.

Tam marizleyecekken diyor ki, “gel ulan, artık sen de bizden-sin...”

 unu diyeceğim ki, evet, ortalığı pislik götürüyor.

Çünkü “ ğretmen” sürekli  a ıt istiyor. Bize diyor ki, “kendi-nize hainlik edin.” Ve “altı numara” ile Atalay’ın çekildiği mey-danda, artık it-kopuk dolaşıyor...

O artık iyice sindiėimiz, bayramlarda bile inemediėimiz mey-danda...

BOYNUZLU KOÇ İLE BOYNUZSUZ KOÇ

Duydunuz mu, Rahmi Koç “gerekirse Tofaş’ı kapatıveririm canım” buyurmuş.

Artık zenginler bunu sıkça yapıyorlar.

Adamlar neredeyse mazlum ve mustarip.

Pahalı Armani’lerinin içinde iyice büzülüp ellerini iki yana açarak “müessese”lerinde kaç kişinin iş bulduğundan dem vuruyorlar.

Sabancı kafasını sallayıp çenesini iyice uzatarak tiradını atıyor: “bu adamlar buradan ehmeş yiyor gardaşım!”

Böylece, Fortune dergisinin her yıl yalnızca beşyüzünü saydığı bu “müteşebbis”ler sayesinde, hormonlu biber, boyalı domates ve kabartma tozlu ekmeklerimizin bulunduğu sofraya çöküp doyuyoruz.

Ekmeği veriyoruz, fakat hür teşebbüsü asla.

Bu, asilzadelerin nasıl olup da iki teneke peynir ile bir kavanoz akide şekerinin anca bulunduğu bakkallardan Türkiye’nin yarısını kapsayan bir servete geldikleri ayrı bir konu.

Kapatılan otomobil fabrikası yüzünden neyi kaybedeceğimiz de öyle.

Bindokuzyüzaltmışlarda kalan demode bir teknolojiyi mi kaybedeceğiz?

Karton gibi kaportaları, kalın gümrük duvarlarının arkasında bize hangi kalın fiyatlarla “okuttukları” da ayrı hikaye.

Türkiye’nin en yeşil ovası, Bursa’yı vererek, karşılığında azman bir şehir karmaşasını ve güdük teknolojilerin debelendiği düzensiz fabrikaları aldık. Onu da geçelim.

Fakat şu “buradan insanlar ekmek yiyor” edebiyatında duralım.

Çünkü iş bu noktada çatallaşıyor. Manukyan’ın vergisine dönüyor.

Şunu bilin ki, biz bu kılıksız arabaları kopyalamaya başlamadan

önce SSK'nın kapısına yüz bin kişiyi yığmadan ve pekâlâ doyabiliyorduk.

Şeksiz şüphesiz, bütün insanlık da böyleydi.

Şu mel'un sanayi devrimi oldu diye ne ekmek kavgası kolayladı, ne açlık ortadan kalktı.

Fakat korkarım ki, Cenab-ı Hakk'ın rezzak sıfatını taklide kalkan yüzlerce puttan başka hiç bir kazancımız olmadı.

İmdi.

Ben Koç'un kapının önüne koyduğu bin küsur işçiden değilim. Ve bu yüzden uykum kaçmıyor, ülserim ilerlemiyor.

Ama bu böyledir diye meselenin özünü kaçıramayız.

Gerçek şu ki, biz, yeryüzünün milyarlarca adamı, çocuklarımızın ekmeğini kendi sırtımızda sayıları ancak binlerle ifade edilen lordların sofrasına taşımakla meşgulüz.

Bunun, artık modası geçmiş piyasa karşıtı bir söylem olduğunu söyleyecek olan kişi, modası hiç geçmeyen, amma bu çağda hiç görülmediği kadar yeryüzünü tutmuş bulunan bir talan ve kıyıma düçar olmuş demektir.

Ve bu işler böyledir. Ve onları böyle Napolyon edasıyla konuşturan şey, hürriyetimizi onların taksitli kampanyalarına tahvil edişimizdir.

-Selâm O'na olsun- Peygamber'in söylediği gibi: "*O gün, boynuzlu koçtan boynuzsuz koçun öcü alınacaktır.*"

Bu işler, bir de böyledir...

GENERATION NEXT

“Şüphesiz her kuşak dünyayı değıştirme görevinin kendisine verildiğini sanır.”

Evet. Ama Pepsi'nin “Sonraki Kuşak” dediğı garip yaratığın böyle bir derdi yok.

Bir gün, bütün haksızlıkların, namussuzlukların, aptallıkların üzerine diri ve taşkın bir su gibi abanmanın derdi...

İki şeyin; dünyalardan sevgili bir yarın ve kalbini derinlerde dönüp duran çarkının arasına tereddütsüz fırlattığı bir ideal ateşinin derdi...

Yok...

Generation Next'in, şu alayı sezaryenle alınan ve kreşlerin ve kuluçka mekteplerinin avcuna teslim edilen çocukların, ertesi gün doğacak olan güneşe ilişkin ne tür bir endişesi olabilir ki?

Yok...

Pepsi'nin yeni imajı, gelecek kuşak üstüne kurulu.

“Gelecek” pek moda bugünlerde. İyice örselenmiş ve dumura uğratılmış bir zihne durmaksızın geleceğı zerketmek, hiç şüphesiz “hâl”in katili olan egemenlerin bulduğı dahiyane silahlardan biri.

Nazım'ı zavallı kılan şiir, “Makinalaşmak” değil, “Nikbinlik” tir.

Ve muasır kafanın geleceğinde, ne Mehdi vardır, ne de Decal...

Ümitten ve korkudan arındırılmış, insanı umursamadan, tıkr tıkr gelen bir gelecek.

“Generation Next” reklamını görenler ne hissettiler bilmiyorum. Ben ürktüm.

Dişleri telli, suratları beyaz, bir bilgisayar oyunundan fırlayıvermiş gibi duran oğlanlar.

Suratlarında asla bir hicap pembeliğı bulunmayan, plastik yeleklere ve renkli paçavralara bürünmüş kızlar.

Cinsiyetsiz, tuhaf, boş gözlü tipler.

Kar yerine yağın, elyaf mıdır, pamuk mudur, bir garip sağanak.
Metal sokaklar.
Ve Generation Next.

Memlekette güya eğitim tartışılıyor ya; şu ikide bir ortalığa çıkan çağdaş budalalar hiç bilmeden Generation Next'i anlatıyorlar.

Çocukların, birer "kul" olarak değil de, birer "özgür birey" olma-
lılığından dem vuruyorlar.

Kalbi altın sarısı olanlar yerine, yumurtanın kuluçka makine-
sinden çıkanlarını övgüye değer buluyorlar.

Allah bizi Generation Next'ten muhafaza etsin.

Hep bir "Asım Nesli" ümidimiz, hep bir "Halûk" korkumuz
vardı.

Bu gelen Halûk'tan da beter beyler.

Bu gelen "Generation Next".

Asım'a omuz vermenin zamanıdır.

RAHAT

Bugün (cuma) hocaefendi vaz ü nasihatinde dedi ki: “Birisi tuttuğunuz takıma bir şey söylediğinde küplere biniyor, hemen mukabele ediyorsunuz. Oysa Peygamberimiz Efendimiz’e (sav) denilenler, bakıyorum pek de umurunuzda değil.”

Bunun üzerine cemaatten bazıları muhtemelen, “sahi, Rasim Kara’yı göndermekle acaba iyi mi ettik” diye sual ettiler kendilerine.

Uzun bir yaz gölgesi taşları kavurup dururken, bu cuma da o taşları yerinden kımıldatmaya yetmedi.

Akşam ajansında diyecekler ki, “her şey yolunda, tam bildiğiniz gibi... Taş bağlı, it serbest.”

Rahaaaat, uyuyacağız.

Metris cezaevinde mahkumların nasıl dövüldüğünü gördünüz mü?

Biliyorsunuz, Metin Göktepe ile Çetin Emeç’inkiler candır da bunları ki patlıcandır.

Bende mahpus yatacak yürek var mı bilmiyorum ama, mahpuslara hep ılıman bakmışımdır.

Çünkü yirmibeş sene evvel, büyük emmim en yakışıklı çağında grevde silah yakalatıp kodese girmişti. Ninemin grevci komünistlere bütün beddualarına rağmen, bizim amca bana kahramandı.

Hem sonra, babamın teyze oğlusu da hapisten kaçmış, henüz firariyken bir de kız kaçırıp bizim eve gelmişti.

Adamın başında onca bela varken niye hıkır hıkır güldüğünü, Meryem kızın kınalı ellerine bakınca anladım.

Hapis mapis hikayeydi...

Fakat yine de söyleyin bana, o dayak yenir mi Allahaşkına?

Ama kollarımız, kafatasımız ve omuriliğimiz henüz sağlam.

Rahaaaaat, uyuyacağız.

Süleyman Demirel, bir süredir yurtdışında “temaslarda” bulunuyordu.

Türkiye'ye döndü. (Bunu yine yaptı.)

Havaalanında patlattı bir beyanat: "Türkiye'nin Avrupa'daki imajını, bu yıl geçen yıla nazaran fevkalade rahatlamış gördüm."

Türkiye'de bu lafa bakarak derin bir oh çekecek bir salak var mıdır bilmem.

Ama Cumhurreisi söylüyor bunu.

Ne âlâ, imaj..!

Öte yandan yeni dünyanın yeni vecizesi de şöyle söylüyor: "imaj hiçbir şeydir, susuzluk herşey!"

Bizde de böyle. Her şey, bizim susuzluğumuz.

Fakat musluktan terkos damlıyor ya, ab-ı hayat gerekmez.

Rahaaaaat, uyuyacağız.

Rahat uyuyacağız.

Çünkü Türkiye, yabancı bir ağaca mantar kılınmaktan hoşnud olanlar için bir cennet.

Cennet yurdumuzun koylarında demirli tekneler, "diğerleri"ne âmâde.

Türkiye, sürüldüğü yere uygun adım gidenler için bir cennet.

Bir uzun yatak. Asya'dan Avrupa'ya kadar bir yatak.

Ki üstünde sarhoş ve bitkin bir gövde uyur.

Yeryüzünde en çok o uykulu.

Yeryüzünde en çok o rahat.

YOLA GİDEN AVLANIR

Yunus her ne kadar “teferrüc eyleyü vardım” diye söze başlıyorsa da, bizler artık İstanbul trafiğini çıktıktan sonra, teferrüc ne kelime, saatte 160’la araba vapuruna doğru uçuyoruz.

Her tatil öncesi ve sonrası, çevre yolları, onların Deli Dumrul gişeleri, vapurlar, hepsi ama hepsi hıncahınç dolu oluyor.

2 metrekarelik bir konforun içinde oflaya puflaya bekliyor insanlar.

Böyle yorucu seyahatlerden dönen, eğer Hıncal Uluç ya da Hasan Pulur gibi gedikli kalemşorlar ise, dönüşte hınçla yazı makinesine çöküp bir yazı döktürüyorlar.

Diyorlar ki, bilmem ne kavşağı yetersiz, devlet uyuyor mu!

Aslında üç kutu bira ile biraz terbiyesizlikten geçinen trafik canavarı azdıkça azıyor...

Neyse, sahillere doğru kaçanlar için, geçilmesi gereken zorlu geçit, dediğim gibi, araba vapuru...

Kuyruk, iki kilometre.

Tayt giymiş kilolu kadınlar, güneş gözlüklü ve eşofmanlı adamlar çıkıp çıkıp geriniyorlar.

Kimse meşakkati ve çileyi haketmemiş oluyor.

Dünya hayatının azıcık sıkıntı verdiği insan sönüp sayıyor, cinleri tepesine toplanıyor. Hiç kimse, kendisini yolundan edene hoşça bakmıyor.

Sımsıkı dişlerin arasından hep şu dökülüyor: “adam katil olur azizim!”

Adam, hakikaten katil oluyor.

Ve vapur bitiyor.

Bitişten itibaren de, Merhum Asaf Halet’in şu “mezbaha öküzleri”ndeki gibi çılgın bir yarış...

İstanbul’dan, plazalar şehrinde Anadolu’ya doğru bir zehir akıyor.

Yollardan oluk oluk akıyor.

Önündeki araçları, bulanık sellere düşmüş kütükler gibi sürükleyen bir sel...

İstanbul'dan Fethiye'nin köylük yerlerine mini etek ve şort, Uşak'a sahte bal, Kırşehir'e Marlboro kartonları, Ürgüp'e viski ve AIDS, Urfa'ya Dallas berberi gidiyor.

Bir belanın fütursuzca gezdiğini, aktığını ve hiç bir beldenin bu beladan emin kılınmadığını şak diye anlıyorsunuz.

“Giden gitmiş” diyorsunuz, “artık hepsi bir!”

Akşamları iki tek atmaktan hoşlanan trafik uzmanları, kamyon şoförlerine dediler ki, “kamyon kasalarına ‘Allah korusun’ yazmakla bu iş hallolmaz!”

Onlar da inadına hala yazıyorlar; araçlarının alnına “maşallah” ve kapı kollarına “bismillahirrahmanirrahim”.

Yazın yandıran, kışın donduran sürücü mahallerinde, Orhan dinleyerek direksiyon sallıyorlar. Salaş lokantalarda, eski yağla yapılmış saç kavurmalar yiyorlar.

Yanlarından opeller ve mercedesler geçiyor. Kaza yapıp ölüyorlar; ama sıla-i rahm eden, her şeyin bir kuru rızık davası olduğunu bilen de yalnız onlar.

Bunu da, hiç şüphesiz kasalarına yazdıkları o yazılara borçlular: “Nasihat istersen ölüm yeter”.

Yollardan nelerin gelip geçtiği, bu kavmin ömrünü nelerle geçirdiğini gösteriyor.

Yollar araba leşleriyle dolu.

Yolda gidenlerse, hormonlu domatesler ve sahte insanlarla...

Yediğim içtiğim pek yoktu; size gördüklerimi anlattım...

JOSEPH K. İLE MİNE G.'NİN SERÜVENLERİ

Franz Kafka'nın Joseph K.'sı, bir sabah vakti, ortada hiç bir sebep yokken tutuklanır. Berbat karabasanlarla, kâbuslarla dolu uzun bir "Dava"dan sonra, kör bir satırla öldürülür Joseph K. "Dava", yirminci yüzyıl roman sanatının doruklarından biri. Kafka'nın o hari-kulade "mikroskobik göz"ü, bu roman boyunca modern dünyanın acımasız, saçma ve soğuk yüzünün bütün çizgilerini okumuştur.

Joseph K.'nin serencamı, bana Türkiye'deki müslümanların hazine hikayesini hatırlatıyor. Kanın, yoksulluğun, haksızlığın hiç sü-kût etmediği bu topraklarda, bir sabah kalkarsınız ki, dört yanınız tutulmuş. Sincan'daki temsil de, kurban ettiğiniz hayvanın derisi de, mukaddes topraklara aldığınız biletin rengi de, sizin hakimler tarafından kösteklenip derdest edilmeniz için yeterlidir.

Hatta İngiliz adasında doğan bir kuzu dahi, müslümanların ne kadar "takunya kafa" olduklarını gösteren bir delildir.

Kuzu mu?

Evet. Hikâye ilginç.

Ben size Mine G.'yi nasıl vasfedeyim?

Tekel'in "çizgisiyle, tavrıyla radikal" mevkutesinde muhkem bir köşeye kurulmuş, bir üslup ve belagat dehası.

Yedinci sahifeden inciler saçıp, yüksek efkârını serdedir.

Köşesinde hep iki fotoğraf.

Biri kendisi. Yarım porsiyon Mine G. Çetlek gözünün altındaki zeka dolu tebessümü, objektifin flu nazarına lûtfetmiş.

Diğeri de, alâkanın üstüne İskoçya'daki kuzulara yetecek kadar maydonoz serpen san'at harikası bir fotoğraf. Çağdaş dünyadan bir enstantane. "Takunya kafalar"a hayatın nasıl olduğunu öğretmek için.

Bayan Mine'nin yarım portresi, imzasının ikinci kısmı olan "G-nokta"nın esrarengiz havasını taçlandırıyor.

Fakat döktürmek lûtfunda bulundukları yeterince açık.

Bayan Mine G. 26 şubat tarihli yazısına da, hep olduğu gibi şeriatçıları bir güzel kalaylamak niyetiyle başlamış. Ve kantarın topuzu yine kaçmış.

Yazının başlığı bile, şekerkamışı tarlaları içinde süzülen zarif ley-

di'nin, zenci kölelere nasıl baktığını göstermeye yetiyor: “Şeriat Kuzuları”.

Mesele şu: iki bilim adamı, bir koyundan aldıkları hücreyi bir dizi işlemiden sonra kopyalayarak bu hayvanın tıpkısını doğurtmayı başarmışlar.

Aman ne güzel. Mine G. de öyle diyor zaten. Fakat yazının sonuna doğru sinirlenip, koyun kopyalama işini bir türlü kıvıramayan şeriatçılara veryansın ediyor: “...Şöyle bir bakın yeşil bayrakla yürüyen insanlara. Hepsi birbirinin tıpkı basımı. Söylevleri on üç yüzyıldır değişmemiş. Kafalar aynı tornadan çıkma. Eller aynı matkabı sallıyor....”

Müslümanlar olarak neden koyun yahnisi yerine koyun kopyalaması yapamadığımızın sebeplerine geçmeden önce, mezkur yazıda yer alan bir yanlış hakkında, ahir ömründe telaynaklık eden sayfa komşusu Hakkı Devrim’e suç duyurusunda bulunmak isterim. “...Söylevleri on üç yüzyıldır değişmemiş...” denmez; bu olsa olsa “söylemleri” olur. Malûmdur ki, biz müslümanlar on üç yüzyıldır “nutuk” atmamaktayız.

Usuldendir, nutuk bize atılır.

Koyun kopyalamak bizim işimiz değil.

Mine G.’nin kasım kasım kasılarak örnekler gönderdiği çağdaş dünyanın iğrenç suçlarına ortak olmak da bizim işimiz değil.

Perestişle bahs ettiği katil bilimin karanlığa attığı şu danyanın ne Ruanda’sında, ne Berlin’inde, ne Moskova’sında biz yokuz. Koyun kopyalama işinde yokuz. Şaraptan ve Havana purosundan anlamayız. Ne yeni dünya düzeni için Tevhid’i, ne McDonalds köftesi için Cihad’ı terkederiz. Bizi ne uluslararası ticaret anlaşmaları hazmedebilir, ne şu dangalak ikibinli yıllar mavalı... Uzak ataları altın buzağı’ya tapmışlardı, Mine G. ve şürekası “sevimli Dolly”ye tampahta hürdür; biz tapmıyoruz.

İmdi teklif ediyorum: bu koyun vakasından sonra, müslümanlar Lahey Adalet Divanına verilsin. Çağdaş Hukukçular Derneği, ‘koyun kopyası isteriz!’ diye gösteri yapsın. Mine G.’nin miçosu olduğu gemi, müslüman sularına salyangoz taşınsın. Madam, sanat harikası fotoğraflarla müzeyyen müthiş yazılarına devam etsin. Şeriata versin veriftirsin.

“Koyun hücrelerinin genetik yapıları” üzerine sarfettiği mesaiden vakit kalırsa da, bir miktar Louis Pasteur okusun.

Çünkü muzdarip olduğu illetin devası onda.

ANA BİR, BABA AYRI

Çekim için Ankara'dayız.

Ömer'de kamera, bende çanta, Turgut'ta ışık filan...

Kızılay'da, şu çalkantılı meydandayız.

Mehmet Doğan Bey ile, “ambargo”ya uğrayan sözlüğü hakkın-
da konuşmuşuz.

Büyük sözlük âlimi Fatih Altaylı, ağzını sonuna kadar açarak,
Büyük Türkçe Sözlük'ün maddelerine doğru seğirtmiş.

Mehmet Doğan, sözlüklerin kaderini, tek parti döneminden
alıp, Menderes devrinden 12 Eylül'e ve günümüze getiriyor.

Bir kerre daha anlıyoruz ki, kelimelerin üzerine çoktan soğuk
bir bardak su içmişiz.

Sohbet bitiyor.

Arabamızla bu ana baba günü meydandan kurtulmak üzere ma-
nevra yapıyoruz.

Yorgun, bitkiniz.

Kadını, ilk defa Ömer farkediyor.

Çöp bacaklı, gözlüklü, sallapati, çirkin bir kadın.

Şortlu ayakları kaldırıma doğru yaylanırken, bize bakarak “Al-
lah belanızı versin!” diye homurdanıyor.

Açıka duyuyoruz bunu.

Bendeniz, pek de demokrasi ve nezaketten anlamadığım için,
sahip olduğum repertuara münasip bir cevap yaptırmak üzere
arıyorum.

Kadın gitmiş oluyor.

Biz, arabının camındaki “Kanal 7” logosu yüzünden yediğimiz
zılgıtla öylece kalıyoruz.

Sinirliyiz.

Ama, “buna bir anlam veremedik” demiyoruz.

Çünkü yeterince açık.

Salı yürüyüşünde, insanların üzerine Atatürk fotoğrafı tutarak
vampir kovma ayini yapan kızı da anlıyoruz.

Dolmuşlarda mütesettir kadınlara doğru köpükler saçan ojelile-

ri de anlıyoruz.

Haber müdürlerinin lisanını, gazetelerin üslubunu da...

Hakaretleri, aşağılamaları...

Hepsini.

Ama anlamadığımız bir şey var.

Her Allah'ın günü bu efendilerden ve bu madamlardan demokrasi ve hoşgörü dilenmenin bomboş beyhudeliği...

“Biz bu ülkenin vatandaşı değil miyiz!” çılgılığı.

Doğru, aynı toprakların çocuklarıyız.

Kardeşiz, ve bunda şüphe yok. Toprak kardeşiyiz; analarımız aynı.

Ve fakat “baba”nın bize gösterdiği muamele, bizim ta baştan cami avlusunda bulunmuş bir beslenti olduğumuzu gösteriyor.

Baba, kerhen kütüklere yazıyor bizi, kerhen emekli edip, kerhen çalıştırıyor.

Anamız aynı, baba ayrı.

Ve şüphesiz, kavganın gözden kaçan bir esas noktası var.

Mücadele, hangi kardeşin “büyük” olduğu sorusu etrafında dönüyor.

Bizim, acilen “büyük kardeş” olduğumuzu anlamamız, kavramamız gerekiyor.

Belki böylece, her defasında has odanın kapısından kovulmaktan kurtulabiliriz.

Baba'ya sokulup durmaktansa, avluda sükunetle oturan büyük kardeş.

Mesele bu.

HELÂK YURDU

Bu terkip, -Allah esirgesin- cehennemin adlarından biri: “dârü’l bevâr”.

Öyle anlaşıyor ki, azabı, karanlığı ve ateşi ile beraber, cehennem aynı zamanda çıldırtıcı bir ümitsizlik ve pişmanlığın hakim olduğu, çirkinliklerle çevrelenmiş bir yer.

Öyle ki, ondan bahsetmek bile korkutucu.

Bizler, bir bebeği koklayınca “cennet kokuyor” diyenleriz.

Ya etrafa baktığımızda, “dünyamız” bize neyi hatırlatıyor?

Dünya ne kokuyor?

Düşünmeye değer.

Susurluk ile Demirel arasına sıkışan bir haber bülteninde, Karadeniz’in çölleşmeye başladığı söyleniyordu.

Ne âlâ, insanoğlu o kadar terakki etti ki, deniz bile çölleşiyor.

Koca Karadeniz. İçinde balık yaşamayan, hamsi oynaşmayan, gümüş kabarcıklar yerine, derisinin dışına doğru zehirli gazlar kusan anlamsız bir su kütlesi.

Üzerinden her Allah’ın günü bin tane petrol tankeri geçen hangi peri yaşamaya devam edebilir?

Türkler, Ruslar, Romenler, bütün dünya kendi çirkinliğini havaya, suya ve toprağa bulaştırıyor.

Ve “zamane”ye karşı bir çift kelâm etmek isteyen her dil, böylesi bir vaziyet karşısında, çaresiz yutuluyor.

Ne diyebiliriz yani, “çevreci söylemler” mi?

Bir bakalım.

Bir dünya ki, cehennemi hatırlatıyor.

Evlerin duvarlarından içeri sızmış mavi alevler...

Yüzümüzü ne yana dönsek, bir zebanî surâtı.

Her şeyde onu görebilirsiniz.

Yalan söyleyen siyaside, mızımızlanan fakat kendisi zulmeden kalabalıkta, katliamda ve zinde bir zalimlikte...

Dünya haritasının her köşesinde, boyalı tablolarla, büyük malikanelerde, barlarda ve açık büfelerde...

Kaldırımlarda ve arka sokaklarda, kullanılıp atılan şiringalarda, taciz edilen çocuklarda...

Milyonlarca kitapta ve milyarlarca sayfa gazetede, borsalarda ve sarraflarda, bankerlerde ve uyuşturucu satıcılarında...

Ceylan yaşamayan dağlarda... Köpekleri ve kedileri bile sahipsiz koyan koca şehirlerde...

Apartmanlarda. Apartmanların bütün katlarında...

Ve şüphesiz, bilgisayar ekranlarından akıp giden bütün o anlamsız rakamlarda.

Türkiye'nin bir meselesi yoktur, Patagonya'nın da öyle. Cehennemin yaklaştırılacağını zaten biliyorduk değil mi? Öyleyse gerçekten, mesele yok!

KUŞ KANADI KALEM OLSA YAZILMAZ BENİM DİRDİM

Memlekete kar yağıyormuş.

İstanbul'a da yağdı yağacak.

Ben kar olsaydım bu memlekete yağar mıydım?

İçinde "kahrolsun şeriat" diye bağırılan yapma şehirlere, gündüz gözüyle fuhuş pazarlığı yapılan Ahmet Çeşmesine, sekiz şeritli yollara, azanların ve sapanların üzerine yağar mıydım?

Bu, kesintisiz bir rahmettir ki, bütün memlekete kar yağıyor.

Bunu bilmeyen bilmez.

Hava kapandığında neden yüzler güler? Neden toprağın üstünde karıncalar gibi telâşsız ve sakın yürüyen insancıkların yüzlerinde goncalar açar?

Bilmeyen bilmez bizi...

Ben Falih Rıfkı değilim.

Yakup Kadri de.

Benim çıkınımdaki en parlak kumaş budur ki, kendi toprağıma hiç takma gözlerle bakmadım.

Kar, artık insanlar için bir kayak fırsatı, yahut otomobilleri vakinden önce yaşlandıran bir başbelası...

Herkes diyor ki, "altyapı yine yetmedi."

Kimsenin aklına kara teslim olmak, onda hapsolmak, mahsur kalmak gelmiyor.

Biz geberelim, diyorlar; ama ekonomi durmasın.

Hatırlayın, Allah'ın Elçisi, yağmur yağarken mübarek başlarını yağmura açıp şöyle demişti: "O'nun Allah'la irtibatı tâzedir."

Benim derdim, çağdışı bir derd.

Her şey durulunca, televizyonlar kapanınca, gazeteler çekilince, sokaklar susunca, yahut sabahları balkonda iki mahluka tesadüf edince çır çır öten bir derd.

Dünyada bu kadar garib olmanın o lezzetli hüznü.

O insan olmanın derin kederi.

Bilirsiniz ya, fısıltıyla yağın karın her tanesi, bir meleğin omuzunda yeryüzüne doğru iner.

Ardı arkası kesilmeyen bir rahmet. Hepimizin, bütün kirlerin üzerine...

Yazıları, çizileri kapatın. Kapatın dünyayı kendinize.

Ne medya, ne meclis; bir yerlerden şu türküyü bulun, buluşturun söyleyin:

Elif dedim, be dedim

Ey ben sana ne dedim

Kuş kanadı kalem olsa

Yazılmaz benim derdim...

Ve evet, ne Susurluk'a, ne memleketin çıkan çivisine üzülme-
yin. Ama şu yağacak olan yağmazsa....

O zaman düşünün...

Bütün Anadolu, karnında Türkiye'ye çöreklenen çatal dilli şer-
rin ağrısını taşıyor.

Bizi, tıpkı Şevket Demirel'in nükleer atıkları gibi toprağa göm-
mek istiyorlar.

Evlerimizin içine kafalarını uzatıp, salyalar akıtarak sövüyorlar.

Bizim ne tankımız, ne topumuz, ne de o kadar meşin yüzümüz
var.

Bir dua, bir beddua.

Ve bir de kar yağarken yüzümüze oturan ince tebessüm.

Kalem tekliyor. Amma bu işin nihayeti şudur:

Kuş kanadı kalem olsa

Yazılmaz benim derdim...

Vesselâm...

MEMLEKETİM BİR ÖLÜ GAZETEYLE ÖRTÜLÜ

Türkiye’de artık müzmin hale gelen bunalımlardan canı yananlar, basının yapıp ettikleri karşısında çoktan ülser oldular.

Evet, şikayetçiyiz. Medya üstümüze üstümüze geliyor; ortada fol ve yumurta yokken ensemizde boza pişiriyor. Mukaddes bildiğimiz ne varsa onu alıp çiğniyor, çiğnetiyor.

Müslümanları sürekli olarak mevhum bir halka fitliyor. Tamam çalıp savaşı dansı yapıyor.

Mahkeme kuruyor; dava açıp davaya taraf oluyor. Para verip yalancı şahit çıkarıyor, hükmü verip infaz ediyor.

Galiba bizler bu taarruza bakıp, dörtyüz yıl önce Karacaoğlu’nı dediğini diyoruz:

*“İkide bir üstümüze gelirsin
Neniz aldık Serdar, bizde neniz var
Dünya bizim deyü dâva kıalarsın
Neniz aldık Serdar, bizde neniz var*

*Yatan yüklerini kaldırmadık a
Gelen ulakları döndürmedik a
Beyiniz, paşanız öldürmedik a
Neniz aldık Serdar, bizde neniz var...”*

Medya’nın bizim aleyhimize “dâva kılması”nda şaşılacak bir şey yok. Kurulu düzenin bal çanağını elinde tutan, ucuz kağıt ve tatlı krediden başka mukaddesi olmayan bir tekelin, kendi kuyruğunu sıkıştıracak bir anlayışın sırtını okşamasını bekleyemeyiz.

Hâl böyle olunca, arada kameralara karşı homurdanmanın dışında, ülserimizi azaltacak bir çare de kalmıyor.

Gece karanlığında mavi ışınlarının içinden bize sövgüler boca eden bu şer kutularına öfkelenip odaları adımlıyoruz.

Beddualar ediyoruz.

Daha soğukkanlı ve gayretli olanlarımız, aceleci bir çırpınıyla

“bizden” medyaları ikame etmek üzere çalışıyor.

Ve fakat yaygara kesilmiyor...

Huxley’in Yeni Dünya’sında insanlar kendilerine sakinleştirici haplar verilerek itaate icbar ediliyorlardı.

Bizim yeni dünyamızda ise, insanları aptallaştırılmak için medya kullanılıyor. Bu, bütün dünyada böyle.

Ama Türkiye’de bu iş daha vahşice, daha çirkin ve daha “gösterere göster” yapıyor.

Mesele, bütün çağa bela olan bu “şey”le nasıl başedeceğimiz. Camın gerisindeki efendileri tanımak, onları seminden çarkı bilmek, kendimizden neyi kuvvetlendirip ondan neyi zayıflatacağımızı sezmek gerekiyor.

Bilirsiniz, şu eski “Türk” filmlerinin bir imam tipi vardır. Hani bütün kötülüklerin, bütün çibanların başı olan o çember sakallı, o uğursuz yüzlü, o kara cübbeli adam...

Her Allah’ın günü bir başka kılıkla sahneye sürülen yine o hikâyedir.

Ve bu böyle sürecek. Ta ki, biz onların çizdiği surete bakıp da kendimizden utanarak “biz bu değiliz” diyene kadar. O zaman geride posası çıkarılmış avanak ve şizofren bir yığın kalacak.

Deterjan ve otomobil tüketen, mabedleri zayıflama salonları ve bankalar olan bir sömürge ahalisi...

Şu kadar milyon ölü...

Ki üzerleri zafer manşetleri atan gazetelerle örtülü.

SEKİZ YILDA NE ÖĞRENİLİR?

Pek çok şey. İnsan bu süre zarfında iyi bir binici, bir rençber, yahut bir okçu olabilir.

En geri zekalı bir, vasat bir akıl üç, çalışkan bir zihin de altı ilâ sekiz lisanı sökebilir.

Bu zaman boyunca yedi kerre araştırmacı-gazeteci, bir kaç defa medya yıldızı, sayısız kez de siyasetçi olabilirsiniz.

Sekiz yıl az zaman değil.

Sekiz gömlek eskitmek, sekiz harman, sekiz kış görmek...

İlk senesinde bülüğa eren, sekizinci senesinde ellerinizden öper cvlat sahibi olur.

Ömürdür, ömür.

Velâkin Türkiye'nin kalabalık mekteplerine bir kaç sekiz yılını gömenler pekâlâ bilirler ki, bu memlekette sekiz yıllar boyunca hiç bir şey öğrenilmez.

Eğitimin mühim meselelerinin başında, saç traşları, helâda içilen cigaralar, sayısız hazırlık kursları, akmayan musluklar, yanmayan sobalar gelir.

Köylere inildikçe, kulak içi ve tırnak kontrolü.

Leylî olanlarında, bite ve pireye karşı haşere mücadelesi...

Türkiye istikbalinin teminatını kütüphanelerde aramayınız. O, el kadar bebelere kara kara Mussolini gömlekleri giydirmekteki başarımızda saklıdır.

Adam yetiştirecek hocaların kahir ekseriyeti, civarında sabah-tan akşama kadar okey ve bilardo ve king ve üç-beş-sekiz oynanan kaşarlı "kıraathane"lerden mezundur. Meraklısı, en yakındaki eğitim fakültesine gidip temaşa edebilir.

Üstelik, "sistem" dediğimiz, bize bir şey öğretmemek konusunda fevkalâde kararlıdır.

İlmektepteydi. Hâlâ gözümün önündedir, şu yeşil otlaklarında kuzuların gezdiği 'okuma parçası resimleri'...

Aldığım bilimsel eğitimin dünya cennetinin başlıca düşmanı ol-

duğunu hiç bir hoca hiç bir vakit sezdirmedi bana.

1980’li yıllarda, Türkiye’de pek nadir görülen bir şey oldu: lise müfredatının biyoloji şubesine, bu bilimdeki son gelişmeler aktarıldı. Küçük risalelerde, Darwin putunun nasıl çürüyüp döküldüğüne ilişkin bilgiler...

Fakat çok sürmedi; aydınlanma dinazorları meseleye el koyup, bu gerici gelişmeden kurtardılar liselerimizi...

Hangi birini saymalı? Üniversite son sınıftaki kazık kadar adamlar, ders arası hocayla birlikte cigara tellendirdikleri beden eğitimi dersini “zorunlu” olarak alıyordu.

Hangi birini, evet! Abisinin düğününde “şeker oğlan” çığırان çocuk, müzik derslerinde Muammer Sun’un eblehler için yazılmış şarkılarını sıkıcı piyano vuruşlarından bellemeye terlerdi.

Her müsamerede padişah kovulur, her resim-iş’te patates bas-kısı yapılırdı.

Sistem, evlatlarının şizofrenisini asla görmezdi. Kabiliyet, el becerisi, zihin yatkınlığı, hiç bir şey, ama hiç bir şey, derin devletin kara gömlekli çocuklarını tek tip işeyaramazlar olmaktan asla çıkaramazdı.

Diploması olan her ortadirek çocuğu, benim şahidimdir.

İmdi diyorlar ki, ilköğretim sekiz yıl...

Bunu diyen, eğer “çocuklar daha fazla okusun, iyidir” diye düşünüyorsa, bu safdilliktir.

Böylece, elinizdeki bir kovayı akmayan bir çeşmenin önünde beş yıl yerine sekiz yıl tutmuş olursunuz.

Biliniyor ki, bu dava İmam Hatip mekteplerini hedeflemektedir. Ve biliyoruz ki, batı tipi eğitim, seri bir biçimde kendi çarpık dünya düzeneğine şizofren kullar yetiştirmek peşindedir.

“İyi eğitim almışlar”, fazla fazla Kazakistan’dan Gebze’ye boru hattı çekip, ihracat gelirini biraz arttırabilirler. Ama peşlerinden getirdikleri felaket, dünyayı şimdiden acil bir seçim yapmak mecburiyetinde bulunduğu yol ağzına getirmiştir bile...

Çekişme Türkiye’ye has değildir. Mübalağa yok, insan soyunun tek şansı, şu budamaya çalıştıkları mekteplerde Elifba okuyan çocuklar ve onların her millettten garip karındaşlarıdır.

Talim-Terbiye’nin sekiz yılında öğrenilemez bir gerçektir bu...

KEFİLİ OLMAYAN TÛCCAR

Bu yazı tasarlandığı sıralarda (pazartesi), Hasan Celâl Güzel gö-zaltına alındı.

Bu yazı yayınlandığı sırada (çarşamba), herkes bu duruma alış-mış olacak.

Şüphesiz, bir mücadele, bir ısrar ve zayıf bir çekişme sürüp gi-decek.

Ama ne Hasan bey arkasında güçlü ve iradeli bir desteği hisse-decek, ne de O'nu derdest edenler enselerinden kuvvetli bir taz-yike maruz kalacaklar.

Egemenler için, Celâl Güzel'in akıbetini belirleyecek olan şey, umumi operasyon içinde nasıl bir denklemin parçası olduğudur.

Ortada bir masa ve masanın etrafında iki taraf yok.

Yalnızca ayağa takılan nesneler kabilinden ufak pürüzler, en-geller.

Ve tabii, resmî ağızların dışında bu işe kazaî bir yön atfeden de yok.

İşler, ayan beyan.

Çünkü, ne Hasan Celâl'in, ne de siyaset meydanına yalnız ken-dine ve rey sandığına güvenerek dalanların arkasında bir kefil yok.

İmza koyan ve imzasına sahip bir halk...

Destek veren ve onu hissettiren bir yığın...

Baskı kuran ve bunaltan bir kitle...

Yok...

Meydandaki aktörlerin hepsi de birer tezgâh kurmuş, kendi kumaşını satmaktadır.

Kendi yaşama ve ticaret şartlarını yalnız kumaşlarının kalitesi-ne ve halkın (pazarı adımlayan kalabalığın) teveccühüne bağlayan-ların, uzun ömürlü ve dolgun bir iratla o pazardan çıkmalarına im-kân ve ihtimal yok.

Zabıtaları ayartan, pazar reisine akraba olan ve orada bulunma-sında pazarı kuran irade tarafından yarar umulanlar dışında her tûc-

car, gırtlakını kanatmak dışında bir kâr bulamayacaktır.

Bu pazar, öyle bir pazardır.

Demokrat Parti, kumaşına güvenmişti.

Başında toplanan büyük kalabalığın hayranlığını celbeden at-laslar ve ipekler sebebiyle, pazaryeri'ni kendine mülk görme gaf-letine düştü.

Köyde sormuştum bir keresinde: “neden Menderes'i bu kadar seviyorsunuz?”

“Biz” dediler, “kaymakamın huzuruna, kasketimizi çıkarma-dan ilk defa onun devrinde vardık.”

Ama, işte bu “kasket çıkarmama özgürlüğü”nün kıymeti, baş-vekil ipte sallanırken birdenbire sığırına iniverdi.

Gıkını çıkaran olmadı.

Çünkü Aydın'lı rençber başvekil, kefil olarak toprağı ve lehine parmak basan milyonları görmek yanlıgısına düşmüştü.

Demirel'in bilmem kaç kerre gidip kaç kerre gelmesini, bir “si-yasî muvaffakiyet” addetmek, aymazlık olur.

Çünkü bilakis, mesele kefalet müessesesindedir.

Bugün kazanan, Mesut Yılmaz'dır.

Kaybeden de, ona “onbaşı mesut” diyen Hasan Celâl.

Kefalet'i Morrison'lukta yahut “onbaşı”lıkta görmek isteme-yenlerin müracaat edecekleri yer de, asla pazaryerinin avare kala-balığı değildir.

Fakat belki, insanoğlunun gasp ve bahş edemeyeceğı bir öz ve bir niteliğe sıkı sıkı tutunmaktır.

PLATON'UN MERCEDES'İ

Bir otomobil, her zaman için bir arabadan, bir araçtan daha fazla ve daha başka bir şeydir.

Saatte ortalama 180 kilometre hızla giden bir kafestir.

Ki, siz de içinde 180 kilometre hızla giden bir esirden başka bir şey değilsinizdir.

Çünkü, bir otomobille yola çıktığınızda, kilometrelerce düzgün ve sorunsuz yol şeridini, belli süreler sonunda belli mamülleri satan benzin istasyonlarını, oturduğunuz evin bir kaç katı genişliğinde park alanlarını da yanınızda taşımak zorundasınızdır.

Bu listeye, ruhsat, ehliyet, yedek lastik ve takım-taklavat, ıca-bında verilecek rüşvet için tarife mucibince para, rahat bir kıyafet, ve altınızda şahlanan azgın canavarın iştihasını karşılayacak daha bir sürü bilmemne'yi de eklemek mümkün, hem de elzemdir.

Hiç bir Âdemoğlu, bu kadar yükü taşıyamaz.

Yalnızca bu hırçın Pegasus'un istediği yere gidebilirsiniz.

Elinizdeki dümen simidi, sokakta zırlamasın diye bir veledin eline verilen simitten farksızdır.

Siz otomobili yönetir gibi yaparsınız...

Ama o sizi yönetir.

Sinir bozucu ve cıvık tatil dönüşlerinde, eğer haddinizse tam ortasından geçtiğiniz bir başak ve gelincik denizine kırın direksiyonu !

Nevzuhur beygiriniz, anında isyan bayrağını çekecektir.

Ya da, gönlünüz bir patıkaya girmek diledi.

Önce teker yaylarından çirkin bir gıcırta, ardından bir yerlerden meş'um sesler ve sizin azgın sizlere ömür.

Harman yerlerini andıkça içi bir tuhaf olup da hâlâ köylerine yılda bir kez uğramayanları kınamayın.

O toz, o toprak, o kelle kadar kayalar, kesekler...

Eh, bu altınızdaki de bir milyar muhterem, boru değil...

Sizin Şahin'inizi, Opel'inizi, hatta Mercedes'inizi ben biliyorum. Lâkin siz Platon'un arabasını hiç gördünüz mü?

Bir sürücü, bir yağız, bir de kır (beyaz diyelim) at...

Sürücü, ilahî menbadan içmiş saf aklı temsil eder.

Kır at, soylu, insana yaraşır istekleri,

Yağız at da, aşağılık haz arzusunu, şehveti ve kör nefsi...

Ve bütün arabanın temsil ettiği şey de, şu bizim ABS frenli, hava yastıklı ve kapı içlerine çelik kuşaklar yerleştirilmiş yolcu kabinlerimize pek de sığmayan, sığsa bile rahat olamayan ruhu temsil eder.

Bizim gürültülü seyahatlerimizde, dikiz aynasından yalnız yeşil ve mavi banknotlar görülür; böyle tasavvurlara imkân ve ihtimal yoktur. Koskoca yer küre, sonunda hız göstergesinin ışıklı yuvarlağına sığmıştır bile...

İmdi kalkıp, “teknolojinin nimetleri”nden dem vurulabilir. “Müslüman, yeniliğe açıktır” denilebilir. Fakat, “özlemek duygusu”, her türlü kısıtlamanın üstünde, bir Leylek sürüsü gibi uçuşmakta özgürdür. Yirmi mil yolu dört saatte alan aşı boyalı yaylı arabalarda, siz şafağın rehabetinde uyuyup uyanırken, o hep bildiği yoldan tıngır mıngır giden doru beygirde, yol üstünde durup da somun ve çorba ile birlikte menkıbe ve bilgelik aldığınız hanlarda bir esenlik ve otoyol yorgunu kalplerimizin dinlenebileceği bir serinlik yok mudur?

Hülasa, zamanenin her şeyi gibi, otomobil de, olduğundan farklı, başka, daha az ya da daha çok bir şeydir.

Bizlerse, her vakit olduğu gibi, ışığa dönen pervaneler... Otoyol pervaneleri.

Bu pervanelerden bazıları ışığa çarpıp düştü, trafik canavarına yem oldu diye ağlamak, sonraki iş. Önce pervane oluşumuza ağlamalı.

Yüklenin gaza ! Platon'un arabasını sollamanız işten bile değil. Nasılsa onunki eski bir mersedes.

Hiç bir ikmali yapılmamış, 2500 yaşında bir mersedes.

Bastırın!

HOMURDANMANIN ERDEMLERİ ÜZERİNE

Mesela, kalbimiz şu “sivil toplum örgütleri” denen nesneye ısınmış değildir. Bunlardan, hayırlı hizmetlerini takip ve takdir ettiğiniz beş tanesinin adını bir çırpıda sayabilirsiniz; bu mümkün. Tıpkı otobanlar ve üstgeçitler gibi faydalıdır onlar; muhabbet duymadan, kendimizi onlara ait hissetmeden uğrayıp katılırız. Onlar, arıcının telli kafesleridir. Hepimiz onların içinde bir arada uğuldayız, fakat bir çiçeğe konamaz, gerekirse birini sokamayız. Sivil ve uygar çatılar altında, bizim vehimlerimiz yüzünden gittikçe semiren bir Tepegöz’e temsilciler seçeriz. Makamlar ve yetki devirleri arasında, insanlık cevheri yontulur.

Bir yol da, homurdanmaktır.

Mesela, bir “soğukkanlılık”tır gider. Tablanın üstündeki her piyon şöyle der: “dur bakalım, yeni hamle ne olacak?” Herkes birbirine böyle der: “dur bakalım”. Çok hesaplıyızdır. Pire için yorğan yakmayız. Madem ucunda üşümek var, pire de kalıversin bizimle. Fazla hık mık etmemeli; maceradan kaçınmalı. Asfalt dururken keçiyolundan gitmemeli. Hedef, daima büyüktür. Küçük şeylerin sözü bile edilmez. Türkiye’nin meseleleri vardır, büyük meseleleri. Her toplumda olabilecek ufak tefek aksilikler için, şu muazzam koroyu, şu istikbal vaadeden gür şarkıyı çatlak bir sesle bölmek, akıl alır iş değildir.

Bir yol da, homurdanmaktır.

Sonra zaman döner. Örfün karnı genişler. Berbat bir kokudur ortalıkta. Birileri muhakkak konuşmalıdır. Yalnız, şüphesiz demokrasi her kafadan bir ses çıkması değildir. Konuşan öyle konuşmalı ki, taşı gediğine koymalıdır. Mümkünse arkasında halk desteği olmalı, bu desteği kalın bir gerdan ve lacivert bir urba ile imajına raptetmeli, boş laflarla değil, somut çözüm önerileri ve istatistiklerle desteklenmiş delillerle nutuk irad etmelidir.

Bir yol da, homurdanmaktır.

Mesela, şartlar olgunlaşmamıştır. Vakit gelmemiş, yara müdahale seviyesinde kanamamış, yemek henüz ısınmamıştır. Bu yönde bir kamuoyu baskısı oluşmamıştır. Takılacak protez için, bağış-

ların yatacağı banka hesabında yeterli para birikmemiştir. Doğum oranı düşmemiş, gayri safi milli hasılamız istenilen seviyeye erişmemiştir. Patagonya şırmaktadır ama, henüz ordunun modernizasyonu tamamlanmamış, mühimmat ikmali yapılmamıştır. Açıkoturumdaki ukâla herifin ağzının payı verilecektir ama bahsettiği kitap daha okunmamıştır. Namaza başlayacağız, ama yaşlılığa çok var. Köyü eşkiya bastı, tamam; ama muhtar bile sesini çıkarmadık-tan sonra...

Bir yol da, homurdanmaktır.

“Halktan homurdanmalar oldu” diye yazar tarih kitapları. O cümleyi bitirip de sayfayı çevirdiğinizde, tarih çoktan değişmiştir. Üç filim birden oynatan izbe sinemalarda makinist olmayı kimse istemez; yoğun bir homurdanmadır çünkü aşağıdan gelen. Bir homurdanma olduğunda hava gerginleşir, görünmez bir kütük, kaç zamandır bize granit gibi görünen kağıt kapıya çarpmaktadır. Biri yolda homurdana homurdana yürürken, her tür çağırışı duyacaktır. Karşılık vermeye hazırdır; yola atılmaya ya da yağlı bir kısmeti tepmeye.

Homurdanmak şarkı gibi değil. Homurdanırken söylediklerimiz dinlenir şey değil. Sert şeyler, keskin şeyler, insanı bileyen bir yanı var bunların.

Homurdanmak bir yoldur. Ağzımızdan düzgün cümleler çıkmaz o zaman; ama bir yapmak gücü, bir eylemek arzusu ile gürlemiş oluruz. Kendimize kendimizi telkin etmekteyizdir: şu dünyayı değiştirecek, şu bahçenin duvarını aşacak yegane güç olan kendimize... Homurdanmak bir yoldur.

Ve, belki de o kadar kötü değildir.

Özellikle üç nokta ve ünlemden sonra, Hıncal Uluç'un başlıklarına benzedi.

Bilirsiniz, hazret bir plaka numarası yazıp, peşinden Haliç Köprüsü'nde yahut oturduğu mükellef sitenin bahçesinde kendisini sıkıştıran maganda sürücüye verip veritirir.

Bir de Ahmet Vardar var. Böylesi sürücülerin kulağını öyle şidetle çeker ki, hafazanallah herifin hava yastığı patlar.

İyidir. Böylece, hız meraklısı bir dangalakтан hareketle, Türkiye'nin asıl derdine doğru yevmiyeyi kurtaran bir köşe yazısı dökürülür.

Zaman zaman bu tür "sosyal yara"lara dokunmak da, defile izlenimleri, yemekli toplantılar ve Galatasaray idaresine nasihatlerin yer aldığı köşeye bir renk, bir canlılık getirir.

Türkiye'de bu işler ucuzdur efendiler, arabalardan daha ucuz...

Yakın tarihimize altın harflerle yazılı bulunan bir plaka da, basındaki seçkin yerini aldı.

20 RC 721.

Bu, Susurluk kazasındaki kamyonun plakası. Ki eşraftan bazı zevatın içinde bulunduğu otomobil, bu kamyonun altına girdiydi.

Basın, olayın üzerine aslanlar gibi gitti. Çirkinlik ve kötü koku o kadar bariz oldu ki, sırf bu yüzden ortadan kayboldu.

Gerçek o kadar çekiştirildi ki, bir yalana, bir efsaneye dönüştü.

Basın, Susurluk Mitinin üzerine zorlama bir şeref inşa etti. Dediler ki, "iyi ki basın var".

"Yoksa" dediler, "nereden duyardık bunları?"

20 RC 721'in şoförü, muhtemelen saç kavurmasını yemiş, demli üç beş çay ile bir gripin almış benzinlikten çıkıyordu.

O'na şu mâlum mercedesle birlikte, Türkiye'nin bütün pisliği de birden çarptı.

Adamcağız meşhur oldu. Plaket verdiler.

Ki, şimdilerde gazetelerde elinde mendil, yaşlı gözleriyle fotoğrafları çıkıyor.

Öyle bir şeyin içine düştü ki, kolay çıkamayacağını biliyor.

Lâfi niye dolandırmalı: “basın” da, “Susurluk” da, zamane’nin adi vakalarındandır.

Öyle bir şeydir ki bu, yeryüzünün bütün sahte tanrıları kirden beslenirler.

Onların vasfı odur ki, “babalarının hayrına” iş yapmazlar.

O kirli perdeyi oraya geren de, onu paramparça eden de, bir şeyi paylaşmak üzere kapışmışlardır.

Tepemizden gelen gürültü bu pis kavganın gürültüsüdür; erdemin ve insanî cehdin sesi değil.

Diyebiliriz ki, basın’ın olmadığı bir dünyada Susurluk olmaz.

Mantık söylemez bize bunu, feraset söyler.

Bari söyleyelim: başlıktaki plaka, uğruna bir yıl taksit ödediğim benim ucuz cinsinden 93 model Skoda arabamın plakasıdır.

Ve Susurluk’ta, mafyada, yüzde bilmem kaç enflasyonda, laçkalaşmış devlet yapısında, işsizlikte, katliamda, Kerkük-Yumurta-lık hattında, uyuşturucu kaçakçılığında, başörtüsü zulmünde, kibir ve zillette, cimrilik ve yoksullukta, yozlukta ve hayvanlıkta pay sahibidir.

Her taşın altından çıkmaktadır. Hepimiz gibi.

Hiç bir şey, ama hiç bir şey vergi oranlarını değiştirmekle, yerel yönetimlerin yetkilerini genişletmekle, küçük ve orta ölçekli işletmeleri desteklemekle, eğitim sistemini değiştirmekle çözülmüş olmayacak.

Biliniz ki, imza kampanyaları enayi tuzaklarıdır. “Tepki koymak” ise hava civa.

Ancak çok derinde bir yara bulunduğunu anladığımız ve ona merhem aramaya koyulduğumuz zaman bir şey yapmış olacağız.

Üstümüzdeki ağırlığın, hayat pahalılığı ya da vadesi gelen senetler değil de, “lâ ilahe” lafzının insanî ağırlığı olduğu gün, tüy gibi hafifleyeceğiz.

Asra yemin edildi ki, insanlık hüsrandır.

Bütün kafa kağıdı ve plaka numaraları da bu hüsrana dairesinin içindedir.

Tâ ki...

GÜNEŞİN ALTINDA YENİ BİR ŞEY YOK

Bindokuzyüzellili yıllarda, yörüğün biri, Karapınarlı Türkmen Kamber'e, bir çift öküz için tevekkül ettiğini, Cenab-ı Hakk'ın keremine sığındığını söyler.

Kamber ise, rivayete göre, -haşa- şöyle demiştir: "Eğer bildiğim Allah ise, otuzardan altmış kuruşunu almadan öküz möküz vermez sana!"

Bu, bir kötü damardır. Ki o zaman zaif sızan damar, bugün oluk oluk...

Kamber ile şu BMW yolunda müntehir manken merhumenin akrabalığı nedir dersiniz?

Artan artar, eksilen eksilir; lâkin insan, hep bir tartıdan ibaret kalır.

Hanlar Hanı Mete Han ölmeye yattı.

O hışmından titreyen vüzera, o hizmetinde kusurdan pek çekilen hadimleri toplandılar.

"Oğullarımı çağırın" dedi. Geldiler.

Birer tane ok verdi ellerine, "kırın" dedi. Çıt.

İkişer de, üçer ok da kırıldı.

Nihayet, birer tutam ok verdi oğullarına, kıramadılar.

Anlattı ki, pâre pâre olmaklığın sonu, zillettir.

İmdi ne dersiniz, en iyisi sizin başefendi, en doğrusu bizim parti midir?

Güneşin altında yeni bir şey yok.

Her daim tufan yeniden kopuyor. Necat bulmak isteyenler için, gemi şuracıkta bekliyor.

Tıpkı Ved, Suva, Yegus, Yeuk ve Nesr putlarının beklediği gibi.

Akleden biniyor o sefîneye, kalbinde nasır olan gitti gider...

Sahi, Hz. Ali (r.a.) binüçyüz yıl evvel nereyi tasvir etti dersiniz?

"Bozgun meydana çıktı; kötülüğü değiştiren yok.

Zulüm ortalığı kapladı, kendini bile kurtaran yok.

Bu işlerle mi Allah'ın tertemiz yurduna konmayı umuyorsunuz, O'nun katında kadri yüce dostlarından olmayı umuyorsunuz?

Ne kadar da uzak!

Düzenle Allah'ın cennetine girilemez; O'na itaat edilmedikçe rızası elde edilemez.

Allah lânet etsin kendisi terkettiği halde iyiliği buyurana; kendisi yaptığı halde kötülüğü men etmeye kalkışana..."

Duyan için, o mübarek hutbesine devam ediyor.

Tıpkı devam ettiği gibi mevsimlerin, yılların, zamanın, iyiliğin ve kötülüğün.

Derler ki, değişime ayak uyduramayanlar, bertaraf olurlar, silinip giderler.

Doğrudur.

Dilerim, ayaklarımız o değişime hiç uymasın, hiç bir zaman yüzlerimiz onlarla aynı yöne dönmessin.

Biz yönü değişmeyen bir geminin içinde salınıp duralım, bertaraf olalım, safdışı kalalım; onları gırtlaklarına kadar battıkları cehaletleriyle bırakarak...

ÖNEMLİ ŞEYLER

Türkiye'nin gündemi.

Her gün bir bomba patlar. Gündem değil, mühimmat deposu.

Her Allah'ın günü, Defne Samyeli'den Ali Kırca'ya, Reha Muhtar'dan bizim Seyfullah'a kadar hepsi, bir vakanın gerilerden koparak yarım boy farkla gündemin ilk sırasına oturduğundan dem vurur.

Gündem değil, altılı ganyan beygir yarışı.

Tahammül edebilenler seyretmiş olmalılar: aynı şeyleri bazen ben de yapıyorum.

Ama işiniz haber, daha doğrusu malumat ise, yapabileceğiniz fazla bir şey de yok.

Elinizdeki mal; bağıra bağıra satmak zorundasınız.

Birileri, bazı şeylerin çok önemli olduğu konusunda bizi ikna etmeye çalışıyor. Bunlar, her gün daha önemli bir şeyle karşınıza çıkıyorlar. Sabah 9 ajansında dinlediğiniz “önemli” habere, siz tam gece başınızı yastığa koyarken kafa yormaya başlıyorsunuz... ki...

Ertesi sabah, dünkü önem unutuluveriyor. Yeni bir taze gündemimizden bize işve etmeye başlıyor. Yallah, sil baştan.

Bu işler şirket tabii.

Bir de, yine bencileyin köşe yazarları var. “Önem”le beslenen bir tür canlı. “Özen” ile değil, “önem” ile... Bunlar da, hangi haberin bir günden fazla konuşulması gerektiği, hangi malumatın kafaların bir köşesine yazılması gerektiği gibi yüksek meşveret gerektiren işlere bakar bir cemaattir.

Marc Grossman'ın, elçilik yemeğinde hangi renk şarabı içtiğinden, Amerika-Türkiye ilişkilerinin geleceğini okuyabilirler.

Hatta, bir üst gömlektен dehaları, Ebru Gündeş sahnede değnek gibi sallanıp sıtma görmemiş sesiyle onca musıkîşinas ervahı incitirken, ona bakıp esneyerek, “bir yerlerde atak, delikanlı, dün-

yaya açık, bağınazlığa kapalı ve güven verici genç ve laik bir Türkiye'nin olduğunu" şip şak anlayabilirler.

Yetenekli adamlardır.

Gözlerini kapatarak, ellerini haber tepelerinin üzerinde gezdirir, ve rastgele bir yerde dururlar: "hah" derler, "işte gündem!"

Bir gündemimiz olmuş olur bizim de.

Öneme inanmayın.

Ben size "gerçek gündem"i söyleyeyim:

Durumumuz sinir bozucu ve vahim.

Ümide ve ye'se kapılmak için hiç bir sebep yok.

Gündeminse değişmez maddesi şu:

"Herkes kendini kurtarsın."

Ve tabii bu, "gemisini kurtaran kaptan!" anlamına gelmiyor. Gemiye terketmek anlamına da. Ama kurtulmanın istikameti tek. Ve Aragon'un dediği gibi:

"her kurtulan ateş yaktı üstünde bir kayanın."

Demek ki, ancak kurtulan bir ateş yakabiliyor. Ve ancak kurtulanların yaktıkları ateşler bize yolumuzu bulabilecek bir aydınlığı bahşedebilir.

Yoksa benim gibi köşe yazarları ve benim gibi habercilerin dijital saat ışılaqları değil.

KOYUNLARA, KAVALA, ŞÜKRÜ HOCA'YA VE FATİH ALTAYLI'YA DAİR

Fakat gerçekten, ne hikâyedir!

Efendim, bir çoban vardır ki, belki de kaval çalmakta yeryüzü-
nün en mahir çobanı.

Ağası, nobran herifin teki. Bir kızı da vardır ki, dünyalar güzeli.
Dahası, çoban kıza tutulmuş, yanar ha yanar.

Ağanın kızı vermeye hiç mi hiç gönlü yok.

Fakat çobanın aşkı da bitecek gibi değil.

Der ki çobana: “be çocuk, kaval çalmak iddia edersin; öyleyse
seni kavalınla imtihan edeceğim. Koyunlarına bir hafta tuz yalata-
cağız. Sonra salacağız dereye. Eğer kavalınla onların su içmelerine
mani olabilirsen, kızı verdim gitti! Aksi takdirde, unut.”

Çoban çaresiz, kabul eder. Bir hafta tuz yalatırlar koyunlara, ni-
hayet bir haftanın sonunda, salarlar dereye koyunları.

Koyunların yürekleri köz gibidir, çobaninkî ateş gibi.

Çoban, başlar kavalını çalmaya. O üfledikçe koyunlar yatıştır.
Dereye ulaşırlar. Kaval, ciğer eritmektedir, yanık mı yanık.

Koca sürü, eğilip de bakmaya bile niyetlenmeden geçerler de-
reyi; birisi hariç.

Karakoyun, derenin tam ortasında durur. Bir çobana bakar, bir
suya.

Kaval artık yalvarmaktadır. Ortalıkta müthiş bir heyecan.

Nihayet, karakoyun da suyu içmeden geçer dereyi. Kız, artık
çobanıdır.

Ağalar ve beyler, bizim çaldığımız kavalın, bu zehir gibi tuz ile
başedemeyeceğine inanıyorlar.

Ekmeğimize tuz ve kan katıp, bizi içmememiz gereken suya
doğru dehliyorlar. Ve sırtarak diyorlar ki, “geçin de görelim!”

Ve eğer, elimizdeki şu fıkara kavalın, şu cılız kalp yarasının, şu
yoksul imanının, dünyanın bütün kılıçlarıyla başedeceğinden bir an
bile şüphe edersek, battık gitti!

Unutmayın ki, bizim evvela vakıflarımız, üç bin imam hatip
mektebimiz, bir şu kadar sermayemiz, cemiyetimiz, yüzde yirmi-

beş reyimiz, şurda burda adamımız ve ahababımız yok. Bizim evvela çaldığımız bir kaval var.

Ki yeryüzünde o'nu çalmak, ancak bu ümmete bahşedilmiş bir ayrıcalıktır.

O kaval da, bereketini Allah'ın Elçisi'nden almış şaşmaz bir bilinç ve vakardır.

Teslimiyettir, İslâm'dır.

Yüksek "center"larda her Allah'ın günü planlar yapılır, tezgahlar kurulur.

Ve her yatsı vakti, bir söz, o planları, o tezgahları yere çalar: "Rabbimiz, bizim canımızı Müslüman olarak al ve bizi salihlerden eyle!"

Kaval çalınmış, su geçilmiştir.

Pazar gününün (10 kasım) "ağa"sı, fatih altaylı (baş harfler, özellikle küçük yazılmıştır) idi.

Şükrü Hoca "Müslümanlar, hırsınızı ve kini-nizi muhafaza edin!" dediği için, plazasının muhkem stüdyosundan O'nu bir güzel azarladı.

Hem hakim, hem savcı idi. Astı, kesti. Hoca'ya "sayın" dediği için pişman oldu.

Kendisini pek sevenler, Susurluk mafyası olayıyla depreşen negatif enerjilerini bir kez daha müslümanlara boşaltmaktan memnundular. "Aferin fatih'e" dediler, "bir şeriatçıya daha dersini verdi!"

Bizim bu kadar tuzla suyu geçemeyeceğimizden bir kez daha emin, uyudular.

Şükrü Hoca ise, muhtemelen konuşmasında akıverecek gibi duran gözyaşlarını, bu çapulcu taarruzundan sonra Allah'a arz ederek, bıraktı.

Ben, fatih altaylı'ya (dikkat ediniz, 'sayın' demiyorum; pişman olacağım şeyi söylemem çünkü) derim ki:

Sen öldüğün zaman geriye, yolsuzluk dosyası bilgileri, telefon numaraları, plaza adresleri, Marx'tan kalkıp Fukuyama'da karar kılmış malumatlar, kredi kartı eksterleri, hızlı hızlı konuşan agresif bir suratın hayali, 'şeriat ve din' kelimelerine karşı iflah olmaz bir nefret ve belki de beyazcamın önündeki ağa bezirganlığından mütevellid yüklü bir miras kalacak.

Ama Şükrü Hoca gibiler Hakka yürüdüğünde, onlardan geriye,

iyiyi emredip kötüden sakınmayı, fitnelerle başa çıkmayı, muhabbeti ve buğzetmeyi, aşık olmayı ve kin tutmayı ve bütün bunları muhafaza etmeyi bilen bir şuur kalacak. O şuur, suyun arzda dolandığı gibi dolanacak. Tâ kıyamete dek, kökten dala yürüyecek.

İsterseniz ağalar, yetmişikibin frekanstan bağırıp çağırın.

Kaval bizde.

Ve onu çalmayı asla unutmayacağız.

m a v i y a y ı n c ı l ı k

Şiir Dizisi

Batık Değirmenler

Hakan Şarkdemir

*

Şiirler Çağla

Süleyman Çobanoğlu

*

Gazaba Uğramış Şiirler

Nizâr Kabbâni

*

William Blake Kitabı

(Hazırlayan: H. Şarkdemir)

*

Emily'den Emine'ye, Emine'den Emily'e Şiirler

(Hazırlayan: H. Arslanbenzer)

*

Düşünce Dizisi

Antipsikiyatri

Kemal Sayar / M. H. Türkçapar

*

Aşk ile Hain Kardeş

Süleyman Çobanoğlu

*

Günlerin Gölgeleeri

Gökhan Özcan

*

Anlatı Dizisi

Gariplerin Kitabı

Ian Dallas

*

Tiyatro Dizisi

Trendeki Derviş

Tevfik el-Hakim

yobazlığa övgü

Süleyman Çobanoğlu

Bu kitabı yobazlara adıyorum. İbrahim'e. Her şeytani taarruzda, gövdesi oklarla delik deşik edilen o katı kayaya. Eyyub'a. Çatal dilli bir yalanın, pelteleştirmeye, çamurlaştırmaya çalıştığı o dimdik gövdeye. Musa'ya. İstatistikle görülemez, tedris ile bilinemez olana. Yunus'a. Kendi mağmasını katı kabukları altında tutup da, altı milyar kelleye gezip dolaşacakları bir yeryüzü bahşedene. Yusuf'a. Jeostrateji yerine su içmeyi, meclis aritmetiği yerine teçhiz ve tekfinin inceliklerini bilene. Salih'e. Bizim acemice vuruştığımız bu vadiye, ağlayarak oğul gönderene. Yakub'a.

Dedeme. Ve onun gibilere.

maviyayıncılık

ISSN 975-8209-09-4

9 799758 209094